

#tweet_stories

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΣΕ 140 ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

371 ΜΙΚΡΟΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

OPENBOOK
Ανοικτή Λογοτεχνία

OPENBOOK

Ανοικτή Λογοτεχνία

www.openbook.gr

#Tweet_Stories

Λογοτεχνία σε 140 χαρακτήρες

 Παρακαλούμε σκεφτείτε το περιβάλλον πριν εκτυπώσετε

#Tweet_Stories

Συλλογή 371 μικροδιηγημάτων

ISBN 978-960-99990-4-5

OPENBOOK – Ανοικτή Λογοτεχνία

www.openbook.gr | tweet.stories.gr@gmail.com

Σχεδιασμός, εικονογράφηση εξωφύλλου:
Στέλιος Καλογεράκης [www.kalogerakis.org]

Επιμέλεια έκδοσης:
Γιάννης Φαρσάρης [www.open-sesame.me]

Η συλλογή μικροδιηγημάτων *#Tweet_Stories*
διανέμεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου
με άδεια **Creative Commons**

[Αναφορά προέλευσης - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή]

_Ιστορίες μιας ανάσας

Ένας κλασικός ορισμός του διηγήματος είναι ότι πρόκειται για ιστορία μερικών χιλιάδων λέξεων που μπορεί να διαβαστεί σε μία δόση. Περιορίζοντας ακόμα περισσότερο την έκταση, ας μιλήσουμε για ιστορίες που μπορούν να διαβαστούν με μια ανάσα.

Ο μεγάλος Ernest Hemingway, άλλωστε, το έκανε πράξη γράφοντας την πιο μικρή δραματική ιστορία με τη χρήση έξι μόλις λέξεων: "For sale: baby shoes, never worn". Κι αυτό δεκαετίες πριν το Facebook και το Twitter καταφέρουν να επηρεάσουν τον γραπτό τρόπο έκφρασης.

Το ανοικτό ερώτημα που τέθηκε από την ψηφιακή βιβλιοθήκη OPENBOOK ήταν εάν μπορεί η λογοτεχνία να λειτουργήσει στο ασφυκτικό πλαίσιο της πολύ μικρής φόρμας των αναρτήσεων στα κοινωνικά δίκτυα. Από τις εκατοντάδες συμμετοχές που υποβλήθηκαν, επελέγησαν 371 μικροδιηγήματα για να δώσουν την απάντηση. Καταξιωμένοι συγγραφείς, πολυπράγμονες bloggers, εθισμένοι των status updates & των tweets, αλλά και πρωτόπειροι γραφείς τόλμησαν να στριμώξουν την έμπνευση, την πλοκή και τις ιδέες τους σε 140 χαρακτήρες.

Ευχαριστίες θερμές σε όλους τους συμμετέχοντες, με μια παράφραση της ρήσης του Μπρετόν: *Το διαδίκτυο είναι η απάντηση, όποια κι αν είναι η ερώτηση.*

Σταυρώνω τα δάχτυλα. Μακάρι η συλλογή να προσφέρει αναγνωστική απόλαυση. Είναι ένα πείραμα που κρύβει πολύ αγωνία για το αποτέλεσμα.

—γ.φ.

371 μικροδιηγήματα

001 :

Πιέζα την σιωπή να μου μιλήσει, αλλά αντιστεκόταν. Όταν τελικά μου μίλησε, η μελωδία της ήταν η αρχή για να φτιάξω ένα νέο τραγούδι.

_Εύη Αγγελικοπούλου

002 :

Η Λίλα παρατηρεί μια νέα ρυτίδα στον καθρέφτη. Η Λίλα δεν προλαβαίνει. Ο χρόνος τρέχει.

_Νάνσυ Αγγελή

003 :

Κοίταξε έξω. Το άσπρο πουκάμισο του άντρα στο πλακόστρωτο έκλεψε την ματιά της. Μάταια η θάλασσα του Αυγούστου αστραφτοκοπούσε απέναντι.

_Ντίνα Αγράμπελη

004 :

Έναρξη → Microsoft Word 2010 → Αποθήκευση αρχείου ως «Ζητείται Άνθρωπος» → Κλείσιμο → Έναρξη → Τερματισμός λειτουργίας → Αυτοκριτική...

_Μαρία Αγραπίδου

005 :

Το σημείο της ζωής. Άγνωστη μονάδα μέτρησης εντοπισμού. Με τα χρόνια δεν βγαίνουν οι συντεταγμένες.

_Ράνια Αηδώνη

006 :

Πάντα να κουβαλās ζωντανά μαζί σου για να φας. Δε σαπίζουν. Σημασία πια έχει μόνο η επιβίωση. Ο δρόμος. Το ταξίδι. «Αγόρι; Για μου; Έλα δω».

_Κυριάκος Αθανασιάδης

007 :

Αυτός πέθαινε. Το αίμα έρρεε. Και πότιζε ένα βλαστάρι, που έμελε να γίνει δέντρο ψηλό, όταν ο τόπος θα ειρήνευε. Τότε θα χάριζε δροσιά.

_Παντελής Αθανασιάδης

008 :

Έρχεται στην ώρα του. Φορά τα καθημερινά του· βγάζω το καλό σερβίτσιο. Θυμάμαι λάθος πρόσωπο, φαίνεται. Το όνομα όμως ίδιο. Δεν φεύγει ποτέ.

_Δημήτρης Αθηνάκης

009 :

Γιατί μπαμπά; Για τις στιγμές που οι χτύποι της καρδιάς μας ορίζουν το ρολόι του κόσμου γιέ μου. Τικ, τακ, τικ. Τα δάκρυα ασταμάτητα..

_Στέφανος Αλεξάκης

010 :

Γεννιόμαστε, ανακρινόμαστε, πεθαίνουμε.

_Θεόδωρος Αλεξανδρίδης

011 :

Πινάκιον 060909. Οι φίλοι σου ερπετά. Αθόρυβα σε δαγκώνουν στη φτέρνα. Φεύγουν σφυρίζοντας. Οι γογγυσμοί σου αντηχούν στο άδειο νοσοκομείο.

_Κώστας Αλεξόπουλος

012 :

Έγραψα όλα τα κείμενα στο πρόσωπό μου, στο σώμα μου. Ήρθες αδιάβαστος. Ήρθε βροχή και τα έσβησε όλα...

_Κασσάνδρα Αλογοσκούφι

013 :

Ένα μικρό διήγημα γεμάτο χαρά, λύπη, επιτυχία, αποτυχία, ομορφιά, ασχήμια, πόνο, γλύκα, δυστυχία αλλά και ευτυχία. Το διήγημα της ζωής μας.

_Νίκος Αμανατίδης

014 :

Ντύθηκε το ξύλο κι άγιο νερό τη ράντισε για κατευόδιο. Ήπιε αρμύρα διψώντας ταξίδια. Ναυάγησε στη γη που ρίζωνε κάποτε το σκαρί της.

_Ευρυδίκη Αμανατίδου

015 :

Το χέρι του έπεσε άψυχο στο τραπέζι και το γράμμα γλίστρησε από την παλάμη. "Αντίο, αγάπη μου" έγραφε και το αίμα της έκρυβε την ημερομηνία.

_Γιώργος Αμπατζίδης

016 :

Την πρώτη φορά που είδα την πινακίδα «Προς Άγιο Δημήτριο» στο μετρό, διάβασα «Προς Άγιο Δισκοπότηρο». Έκτοτε την ακολουθώ σα σκοπό ζωής.

_Γιώργος Αναγνωστόπουλος

017 :

Υποψία θανάτου παγώνει τη σκέψη με την ανάσα μοναδική αναγνώριση ύπαρξης στην κραυγή απόγνωσης των ογδοντάχρονων πένθιμων ματιών του.

_Καλλιόπη Αναστασάκη

018 :

Froutina γεύση ζωής. Ο Φάουστ στη Λαϊκή. Σπίτι για όλους από τη Zerobank. Μη στηρίζετε στις πόρτες μπορεί να ανοίξουν ανέλπιστα.

_Αναστασία

019 :

Ζητάς εναγωνίως δουλειά, δεν ιδρώνει το αυτί κανενός, κι έπειτα όλοι δηλώνουν συγκλονισμένοι στα κανάλια με την αποτυχία σου.

_Μανώλης Ανδριωτάκης

020 :

Καμπινέδες στις αυλές. Μια τρύπα, ένας μπερντές, κάτω χώμα. Σουλάτσο οι κότες. Κότες με μπότες. Λίγο τσιμέντο ρε, μας πνίξατε.

_Τερέζα Ανταράκη

021 :

Αεροπλάνο.στοπ.δυστύχημα.στοπ.επιζών.στοπ.ναυαγός.στοπ.νησί.στοπ.ιθαγενείς.στοπ.καννίβαλοι.στοπ.κρύβομαι.στοπ.πεινούν.στοπ.πεινάω.στοπ.

_Δημήτρης Απέργης

022 :

Έχω ένα πόδι. Κι ένα δεκανίκι. Πόλεμος. Νάρκη. Κόλαση. Σε βλέπω στα φανάρια. Σου χαμογελώ - μα μέσα μου πεθαίνω. Είμαι η Μαρία η Σέρβα.

_Βάσω Αποστολοπούλου-Αναστασίου

023 :

Η μελισσούλα με επισκέφθηκε μια άνοιξη, αποφασισμένη να φτιάξει φωλιά στην 38η μπούκλα μου, με προνομιακή θέα στο αριστερό μου σκουλαρίκι!

_Αλεξάνδρα Αραβαντινού

024 :

Δεν σ' αγαπάω πια, της είπε, και της ράγισε την καρδιά. "Είμαι μάγισσα", του είπε, και ξερίζωσε τη δική του.

_Ρωμανός Αργυρόπουλος-Ιωάννου

025 :

Περισσότερη ασφάλεια από μας δεν θα νιώσεις, είπε ο ένας απ' τους τρεις ασφαλίτες, δείχνοντας με τρόπο το πιστόλι που κρεμόταν στη μέση του.

_Κώστας Αρμεύτης

026 :

Σε ικετεύω γύρνα πάλι κοντά μου, είσαι η ζωή μου, σ' αγαπώ τρελά, σε λατρεύω, δεν ζω χωρίς εσένα. Υ.Γ. Και ορκίζομαι ότι δεν θα σε ξαναδείρω.

_Αταίριαστος

027 :

Καθώς ξυριζόταν, με κοίταξε βαθιά στα μάτια. Τρόμαξα. Τράβηξα το σεντόνι, ο λεκές ήταν ήδη εκεί. Θα κοιμόμουν μαζί, θα ξυπνούσα μόνη.

_Άννα Αφεντουλίδου

028 :

Περίμενα την Λυδία κάτω από την κερασιά όταν ήρθε άλλη. Είμαι φίλη της, υπέφερα, αλλά ήταν καπρίτσιο. Η Λυδία ήταν και θα είναι δική μου.

_Χάρης Βαλσαμίδης

029 :

Έκανε μαζί της έρωτα για χρόνια, μέχρι που κάποτε κατάλαβε ότι εκείνη είχε φύγει κι ότι βρισκόταν μόνος του στο άδειο σπίτι. Τότε άρχισε να κλαίει.

_Καίτη Βασιλάκου

030 :

Η Εύα περπατούσε στο πάρκο όταν ένας άντρας είπε "αυτό για να μάθεις" και την πυροβόλησε. Μετά από λίγο η Εύα λαβωμένη κι αβοήθητη ξεψύχησε.

_Κική Βασιλειάδου

031 :

Ήρθε η άνοιξη, καλοκαίρι, χειμώνας, φθινόπωρο και ο έρωτας. Ήρθε ο θάνατος πήγαμε στην κόλαση. Ήρθε όμως η αγάπη και πήγαμε στον παράδεισο.

_Νεόφυτος Βασιλείου

032 :

Η Αγγέλα απελάθηκε. Δεν ήθελε να πετάξει. Ήταν ζεστά στην κόλαση. Είχε εισιτήριο ένα νούμερο και βιδωτά σιδερένια φτερά. Έτσι έπεσε πάλι.

_Στεφανία Βελδεμίρη

033 :

Πάντα λάτρευα το χορό. Τώρα τα πόδια μου, λίγα εκατοστά πάνω από το πάτωμα θα χορεύουν ένα αέναο χορό του Ησαΐα.

_Βιργινία

034 :

«Σας παρακαλώ κυρία, έχω τρεις μέρες να φάω». Δεν γύρισε να τον κοιτάξει. Δεν μπορούσε να κοιτάξει ξανά στα μάτια τον κύριο Προϊστάμενο.

_Αλέξανδρος Βλαζάκης

035 :

Είναι φανερό πως αυτό που με χαρακτηρίζει είναι οι συλλογές πληροφοριών μου.

_Νίκος Βογιατζής

036 :

Μ' ένα σταυρωτό βλέμμα, από τον ουρανό ως τα βρεγμένα βότσαλα κι απ' τη λυπημένη καρδιά της ευθεία στο πέλαγο: "Θάλασσα, ήρθα να σε βυθίσω!"

_Βικτωρία Βουδουράκη

037 :

Το ότι συνευρισκόταν συχνότερα με την ερωμένη του απ' ότι με την γυναίκα του, δεν αναιρούσε το γεγονός ότι αγαπούσε τη γυναίκα του περισσότερο από την ερωμένη του.

_Φωτεινή Βούρτση

038 :

- Η πλατεία Ελευθερίας προς τα που είναι; - Δεν είσαι από τα μέρη μας, ε; Κάηκε πριν 15 χρόνια. - Δεν την ξαναφτιάξατε; - Είχαμε Ασφάλεια.

_Δρ. Γ.Μ.

039 :

Πέθανε στο σύννεφο ακουμπώντας... Να! Σ' αυτό το σοκάκι είχε περπατήσει. Τι κρίμα που δεν είχαν ακούσει ποτέ για θάνατο στον Άρη!

_Αθηνά Γαβαλάκη

040 :

Στεκόταν ακίνητος, οι σταγόνες θόλωναν την εικόνα. Έφυγε! Δεν την είδε που γύριζε πίσω. Τα δάκρυα εξαπατήθηκαν απ' τη βροχή.

_Αντώνης Γαβαλάς

041 :

Πώς αυτοκτόνησε ο Χίτλερ: -Εύα, άκυρο -Κι αν ξυριστείς; -Θα μοιάζω με Εβραίο που δραπέτευσε απ' το Άουσβιτς -Μα ναι! Πιο ινκόγκνιτο πεθαίνεις.

_Έφη Γαβρήλου

042 :

Η νύχτα είναι η πόρτα στην άλλη πλευρά της ζωής, είναι ο χρόνος που ο Θεός σου δίνει μια ευκαιρία μόνο, να κρυφοκοιτάξεις στο δωμάτιο του.

_Φίλιππος Γαλιάσος

043 :

Στις 14:30 οικογενειακό δείπνο και δεν πήγα το κοστούμι καθαριστήριο. Και τι να βάλω τώρα? Να βάλω τον εαυτό μου? Δεν ξέρω, πάει καιρός... ΣΟΚ!

_Χάρης Γαντζούδης

044 :

Περιπλάνηση σε πλατείες, κόσμος, βιτρίνες που αντανακλούν σκιές και σκέψεις. Ίσως οι φωτογραφίες χωρίς μηχανή είναι αυτές που δεν ξεχνάμε.

_Κώστας Γιαβής

045 :

Είπαν να ανάψουν μια φωτιά, να ζεσταθούν σκέφτηκε εκείνος, να καούν σκέφτηκε εκείνη. Κανείς δε περίμενε ότι θα βρέξει.

Μaria Raffinata

046 :

Κοίταζα σκεπτικός μια βιτρίνα με γκάτζετ. Πλάι μια κοπέλα ψιθύρισε φεύγοντας τη δική μου σκέψη: Τα ίδια μέσα κι έξω απ' τη βιτρίνα. Ακριβώς;

Τάκης Γιάκος

047 :

Στο δάσος υπάρχει ένα αλογάκι καφετί, χρόνια εγκαταλελειμμένο. Έτρεχε για να γλυτώσει και της έπεσε. Κάθε βράδυ τη φωνάζει.

Ιωάννα Γιαννακοπούλου

048 :

Ερωτεύτηκα σέξι κοκκινομάλλα, την έχασα, απελπίστηκα. Τη βρήκα στο διπλανό γραφείο. Συναδέλφισσα σε μπέρδεψα με διαφημιστική αφίσα τοίχου. Αγάπη.

Γιώργος Γιαννόπουλος

049 :

Οι ανάγκες της ζωής έκρυσαν τις ιδέες για καλύτερη ζωή. Όταν ανακάλυψε πως αυτή δεν ήταν η ζωή που είχε ονειρευτεί, οι ιδέες είχαν ξεφτίσει.

_Δημήτρης Γιατρέλλης

050 :

Τον αναγνώρισε κι ας είχε να τον δει σαράντα χρόνια. Τους είχε πάρει όλα τα λεφτά με μια ζαριά. Ο χαμένος θυμάται πάντα από ποιον ηττήθηκε.

_Στυλιάνα Γκαλινίκη

051 :

Στο γιορτινό τραπέζι η μάνα, ο μπαμπάς κι εγώ. Υπέροχο, έλεγαν, το δείπνο. Πάνω στην ασημένια πιατέλα, αδημονούσα, με το μήλο στο στόμα.

_Χρήστος Αρμάντο Γκέζος

052 :

Μόλις ξημέρωσε και περιμένει να νυχτώσει, αγνοώντας πως ήδη είναι νύχτα, έχει αρχίσει να γίνεται νύχτα απ' το πρωί.

_Ελένη Γκίκα

053 :

Εσύ ξαπλωμένη μπρούμυτα, και εγώ ν' ακολουθώ με το κορμί μου την κεντημένη στο λαιμό πυξίδα σου, μαζί, έστω ως την Ουτοπία του πρωινού καφέ.

_Δημήτρης Γκιούλος

054 :

Εγώ - όπως και άλλοι - έφυγα κάπως βιαστικά. Από τότε είναι εκκρεμότητα να επιστρέψω στην Αθήνα μian άνοιξη. Την Άνοιξη της Αθήνας.

_Δανάη Γκόνη

055 :

02:00. 2 μωρά με ταυτόχρονη ίωση μπορούν να σε κρατήσουν 2 νύχτες ξάγρυπνο. Τον έρωτα 2 νυκτών 2 χρόνων πριν τον ξαγρυπνάς ξανά επακριβώς.

_Γιώργος Γλυκοφρύδης

056 :

Έγειρες στον ώμο μου, τη μυρωδιά μου κλέβοντας. Το τζιν σου παρατηρούσα, βρεγμένο από το κύμα. Όταν πλυθεί, την οσμή μου θα κρύβεις στη λήθη.

_Μαρία Γουλιδάκη

057 :

Συνήλθα απ' το μεθύσι αργά το απόγευμα. Η Έμιλυ ήταν ακόμα στην αγκαλιά μου νεκρή. Εγώ την είχα σκοτώσει γιατί δεν ήθελε να κοιμηθεί μαζί μου.

_Κυριάκος Γουνελάς

058 :

Γνωρίζω έναν κτηματία που καλλιεργεί αισθήματα σε απέραντες εκτάσεις. Τα ποτίζει με χρώματα για να βαθαίνουν οι ρίζες της ταπείνωσης.

_Δήμητρα Δασκάλου

059 :

Μικροδιήγημα 140 χαρακτήρων κυκλοφορεί ελεύθερο. Παρακαλούνται οι αναγνώστες να του φερθούν σαν σε μεγάλο, λόγω ανάγκης για αναγνώριση.

_Φώφη Δελαφράγκα

060 :

Άραγε μητέρα θα με αγαπούσες περισσότερο αν είχα γίνει γιατρός;

_Ειρήνη Δερμιτζάκη

061 :

Συγγραφείς άγονοι, κατάρα τραγική, που προσπαθούν να δελεάσουν υπάρξεις με πνευματικά ατοπήματα. Καταδικασμένοι στο μέτριο και το φτωχό.

_Βασίλης Δημητριάδης

062 :

Ήταν πια αργά όταν κατάλαβα ότι καταλάθος είχα πει εγώ ο ίδιος το λιωμένο χαναχ που' χα προσπαθήσει να της δώσω στα κρυφά για να το βουλώσει.

_Άρης Δημοκίδης

063 :

Πωλείται "οικία" έκτασης 131.957 τ.χλμ. με 10.939.771 όντα ήσυχα και "εκπαιδευμένα"! Τιμή: συζητήσιμη! Ζώδιο: Υδροχόος! (κανείς δεν είναι τέλειος)

_Μυρτώ-Ιάσμια Δημοπούλου

064 :

Εκείνος κι εκείνη κάθε πρωί ξυπνούν κοιτώντας τον σκουριασμένο σωλήνα πάνω από το κρεβάτι τους. «Ο χρόνος», λένε, και το σώμα τους τρίζει.

_Παναγιώτα Δημοπούλου

065 :

Επιστρέφοντας ξαφνικά ο Κ. βρήκε τη γυναίκα του στο κρεβάτι με τον γείτονα. Χωρίς να τον πάρουν μυρωδιά, γέμισε μία βαλίτσα και εξαφανίστηκε ευτυχισμένος.

_Νίκος Δήμου

066 :

Ξύπνησε, τη φίλησε, έφυγε. Πρώτη φορά βρισκόταν σ' ένα μέρος μόνος με αγνώστους. Κάποιος τον χαιρετούσε από μακριά. Ο εαυτός του. Ξύπνησε.

_Δήμητρα Διδαγγέλου

067 :

Όταν γνώρισα την Αθήνα ήταν Μάης του 82'. Καλλονή, έμπλεη στα κρίνα και στα κόκκινα μπαλόνια! Πλέον, η αφή της έχει αλλάξει. Ο ήλιος όμως όχι!

_Χρήστος Δράλλος

068 :

Είδε το πεφταστέρι κι έκανε μια ευχή. Ήταν αθεράπευτα ρομαντική. Έτσι, δεν της είπα ότι ήταν ένας έλληνας που έπεφτε από τα σύννεφα.

_δραχμάνινοφ

069 :

Είχε μείνει μέρες χωρίς σκιά. Τρόμαζε ότι μεταμορφωνόταν σε καρτούν. Ένα πρωί, είδε την «καλημέρα» του να πετάει ψηλά, μέσα σ' ένα σύννεφο.

_Μαρία Δριμή

070 :

Κλείνει/ανοίγει ένας κύκλος. Η πρώτη τελεία. Ενθουσιασμός, όρεξη, αλλά κι ανησυχίες, φοβίες. Χωρίς τελείες. Πού θα σταθείς; Στο φόβο;

_Ελέανα

071 :

Είπε, το σβήνω, έστειλε σ' όλους ένα δάκρυ, έγραψε, σ' αγαπώ και το 'κλεισε, τώρα είμαι ελεύθερος, μοναξιά σε νίκησα.

_Οδυσσέας Έλλογος

072 :

Έσβησα το τατουάζ της από το πρόσωπο του χρόνου μου και είδα στον καθρέφτη αστέρια να ζωγραφίζουν το σχήμα του απείρου.

_Αλέξανδρος Έξαρχος

073 :

Όταν η τελευταία γάτα του κόσμου έφαγε και το τελευταίο ψάρι, ο τελευταίος σκύλος σκέφτηκε πως ήρθε η ώρα να κυνηγήσει την τελευταία ουρά.

_Ευάγγελος Λ. Ευθυμίου

074 :

Βοηθός τοκογλύφου: Πτυχίο ΑΕΙ και αγγλικά. Εμπειρία απαραίτητη. Άριστες αποδοχές, 300 ευρώ μηνιαίως. Σήκωσε το ακουστικό γεμάτος ευτυχία...

_Μαρία Εφραιμίδου

075 :

Πωλείται ένα κρυσταλλένιο βάζο που δε μπορώ πια να κοιτάζω. Όλα τ' άνθη που στολίζουν το κορμί του δεν είναι απ' την αγάπη τη δική μου.

_Μαρία Ζαβιανέλη

076 :

...Τότε κοίταξε το τζάμι, και τον είδε να την κοιτάει, και τον εαυτό της να τον κοιτάει που την κοιτούσε και που δεν την είδε ποτέ.

_Ζακ

077 :

Ένα μεσημέρι στη Σικελία: 11.0010010000111111011010101000100010000
101101000110000100011010001100010011

_Γιώργος Ζαρκαδάκης

078 :

Κοίταξε τη Λέξη. Αν ερχόταν η Κρατική Υπηρεσία για έλεγχο; Η Λέξη
και εκείνος, ένα νέο περιβάλλον. Τη διάβασε πάλι, έτοιμος για όλα!

_Μητσάκος Ζαφ

079 :

Έτσι θα έμοιαζε η Παναγία σε περίπτωση άρνησης του κρίνου, είπε
βλέποντας τη Τζοκόντα, κι έλυσε ένα αίνιγμα αιώνων!

_Κώστας Ζαχαράκης

080 :

Και τώρα τι μένει; Τι γίνεται όταν συστηθείς με τα όνειρα σου, τα
αγγίζεις με τα ακροδάχτυλα σου και εξοριστείς από αυτά; Ζεις απ' την
αρχή!

_Δέσποινα Ζησοπούλου

081 :

Έβρεχε. Καθόταν ακίνητος χωρίς φωνή. Βρεχόταν. Στα υγρά του μάγουλα δεν ξεχώριζαν τα δάκρυα. Κρύβεται. Όπως και τότε έτσι και τώρα, φοβάται!

_Ιωσήφ Ζιώγας

082 :

Νουάρ: «Για σένα, αγ..». Πριν η σφαίρα τσακίσει το κρανίο του, ο Άντον θυμήθηκε πως της Άννας της άρεσαν τα κόκκινα, όχι τα ροζ τριαντάφυλλα.

_Μιχάηλ Ζώντος

083 :

Ζητείται άνθρωπος, ελεύθερος υποχρεώσεων, για θυσία στο βωμό της ανθρωπότητας. Προσφέρεται ζεστό περιβάλλον και υστεροφημία...

_Ναταλία Ηλία

084 :

Όταν η Μαρία έμεινε έγκυος το είπαμε αμέσως σε όλους, βγήκαμε και το γιορτάσαμε. Δεν ξέρω αν αυτό έκανε τον πόνο μας μεγαλύτερο, αργότερα.

_Αποστόλης Ηλιόπουλος

085 :

Είπα στο Facebook ψέματα ότι πέθανα. Στην αρχή, ταραχή, οδυρμός. Μετά, αφιερώματα κι αργότερα σιωπή. Αυτή φοβόμουν πιο πολύ κι απ' το θάνατο.

_Δημήτρης Θανασούλας

086 :

Απάντησα ναι. Κατάλαβε ίσως. Εννοούσα όχι. Ήθελα ν' απαντήσω όχι, να καταλάβει ίσως, να νιώσω ναι. Φευ! Η πραγματικότητα φοβήθηκε. Εμένα.

_Γιώργος Θεοχάρης

087 :

Ρώτησε δίχως να ξέρει τι απάντηση να περιμένει. Ευλογήθηκε με το «ναι», κι ένιωσε λες και είχε ζήσει όλη τη ζωή μοναχά για εκείνη τη στιγμή.

_Κατερίνα Θεριουδάκη

088 :

Κοίταξε τα παιδιά του, μετά εκείνη, τους αγκάλιασε για μια αιωνιότητα. Ύστερα έφυγε, γύρισε πίσω στην ανυπαρξία, λίγες ώρες πριν γεννηθεί.

_Κώστας Θερμογιάννης

089 :

Κατέβηκα από τις σπηλιές κ πήρα μια χούφτα άμμο από την απέραντη παραλία της γνώσης. Έκοψα 5-6 αιωνόβια δέντρα κ έστησα εκεί το άγαλμά μου.

_Χρίστος Ιακωβίδης

090 :

Συναντήθηκαν καιρό μετά, τυχαία σε ένα ασανσέρ. Αρπάχτηκαν, γεύτηκαν ο ένας τον άλλο. Κλειστοφοβικά, αθέατα. Βγήκαν σαν τίποτα να μη συνέβη.

_Χρυσάνθη Ιακώβου

091 :

Θυμάμαι την τελευταία φορά που με κοίταξες, φοβάμαι πως θα παραμείνει και τελευταία, μα ο φόβος δεν έχει σημασία πια. Σαν το κρύο σε άστεγο.

_Γιώργος Ιατρίδης

092 :

Το πουκάμισο με τα φοινικόδεντρα του προσφέρει το χέρι. Το γυαλί της βιτρίνας χοντρό. Ο σουγιάς στην τσέπη μεταμορφώνει τον δρόμο σε γκρεμό.

_Μαρία Α. Ιωάννου

093 :

Την κοιτούσα για ώρα. Έπειτα αποκοιμήθηκα. Όταν άνοιξα τα μάτια μου, ήταν μέσα στην αγκαλιά μου. Δεν τα έκλεισα ποτέ ξανά.

_Στράτος Κ. (Abuno)

094 :

Είναι ένας γέρος, βραδάκι βγάζει βόλτα τον γιο του. Αγκαζέ τον έχει, κωλόγερε, αρχίδι, γαμιέσαι, τον βρίζει αυτός. Ο γέρος αμίλητος, πάνε.

_Κώστας Καβανόζης

095 :

Αποφάσισα να αρχίσω να θυμάμαι. Και επιπλέον να θυμηθώ αυτά που είχα ξεχάσει. Έτσι σκιάχτηκε το τώρα και άρχισε να μου φέρεται καλύτερα.

_Ξένια Κακάκη

096 :

Ξαπλωμένη στην μπανιέρα έδειχνε ήρεμη. Στιγμιαία ενοχλήθηκε από το αίμα στο νερό και το πάτωμα, αλλά αμέσως αφέθηκε κι έκλεισε τα μάτια.

_Κώστας Καλαμιώτης

097 :

Περπατώντας στο σκοτεινό στενό της Βεγγάζης θυμήθηκα! Εκείνος που με ακολουθεί, πιστεύοντας ότι δεν τον έχω αντιληφθεί, είναι ο αδελφός μου.

_Στέλιος Καλογεράκης

098 :

Που βρίσκομαι; Στ' όνειρό σου. Μα δεν βλέπω τίποτα. Δεν έχεις όνειρα. Εσύ ποιος είσαι; Το παρόν. Και τι θες; Να σε σπρώξω. Θα πέσω. Μακάρι.

_Γιώργος Καλτσάς

099 :

Ο μπαμπάς, ίδιος ο Αϊ Βασίλης, της έλεγε «μην τρως γλυκά, παλιοχοντρή». Αφότου πέθανε αυτός, αυτή καταβροχθίζει σοκολατένιους Αϊ Βασίληδες.

_Ευτυχία Κανάρη

100 :

Η γραβάτα που είχε διαλέξει με τη δέουσα προσοχή, ναι, ταίριαζε τέλεια με το κοστούμι. Και τις κάλτσες. Αυτός όμως πόσο ταίριαζε εκεί μέσα;

_Σωτήρης Κανελλόπουλος

101 :

Κάποιος του έδινε ένα σκήπτρο στ' όνειρό του. Ξύπνησε μες στη νύχτα στο κελί, γιατί είχαν έρθει πάλι εκείνοι με τα ρόπαλα.

_Άννα Καντή

102 :

Σου σφύριζαν στο δρόμο κι έβριζες ! Ένα κομμάτι κρέας βλέπουν, έλεγες. Μα τώρα σεργιανάς στο διαδίκτυο ... ένα κομμάτι φαντασίωση !

_Έλεν Κάπα

103 :

Ο νεκρόφιλος πρίγκιπας φίλησε το πτώμα της Χιονάτης στα χείλη. Οι νάνοι πήραν την αμοιβή τους και τον βοήθησαν να τη φορτώσει στο άλογο.

_Ανδρέας Καπανδρέου

104 :

Ανύπαντρη σαραντάρα ζητάει άντρα για να τον βασανίζει. ΠΡΟΣΟΧΗ!
Ο υποψήφιος πρέπει να ξέρει ν' αγαπάει.

_Μαρία Καπαράκη

105 :

Θεατρική ομάδα: έργο, πρόβες, βαλίτσες, παραστάσεις, εισιτήρια, πόλεις, κομπάρσος ζωής μοναχικής, σημειώματα!!

_Ευτυχία Καπαρδέλη

106 :

Μπορούσα να δω τη βία στον διάδρομο. Αρκεί να αφήνα μια χαραμάδα ανοίγοντας τη πόρτα του δωματίου μου, ίσα-ίσα για να χωρούν τα μάτια...

_Χριστιάνα Βερόνικα Καποδίστρια

107 :

Όταν φιλήθηκαν στα σκαλιά της εκκλησίας, της ήρθε στο μυαλό ένας πιγκουΐνος που καταβροχθίζει ένα γιγάντιο μπεζέ με ένα υπόκωφο κριτς κριτς.

_Νατάσα Κάππου

108 :

Γεια σου Παναγιώτη. Γεια σου Κοσμά. Μα δε με λένε Παναγιώτη. Ούτε κι μένα Κοσμά. Τα έχουμε ξαναπεί αυτά. Το ξέρω. Άντε γεια. Γεια.

_Δημήτρης Καραβασιλης

109 :

Βρήκα την Ιθάκη μου. Ήταν τελικά μακρύτερα από το σπίτι μας.

_Νίκος Καρακάσης

110 :

Μέρες του '12: Είναι στιγμές που λαχταρώ ένα πόλεμο. Ν' αργοπεθαίνω μια ζωή στο περιθώριο δεν το αντέχω.

_Δήμητρα Καραφύλλη

111 :

Ο σκύλος κοίταξε το αφεντικό του με αγάπη. Το αφεντικό όμως ήταν άνθρωπος, ανώτερο όν. Γι' αυτό το άφησε στο δρόμο ολομόναχο χωρίς τύψεις.

_Μίνως-Αθανάσιος Καρυωτάκης

112 :

Τη μέρα που η μαμά πέθανε από πείνα, στο σπίτι είχαμε μουσακά. Η γλώσσα μας κι οι μελιτζάνες 9 χρόνια στραγγίζουν κι ακόμα να ξεπικρίσουν.

_Στέλλα Κάσδαγλη

113 :

-Τουίτ / -Τουίτ τουίτ τουίτ / Retweet / Follow / -Τουίτ τουίτ / -#ff@!
%^^^%\$**& / ΩΡΑ ΓΙΑ ΥΠΙΝΟ. ΑΡΚΕΤΑ ΓΑΜΗΣΑΜΕ ΑΠΟΨΕ!

_Χριστόφορος Κάσδαγλης

114 :

Στο Τμήμα του κάνανε συστάσεις. Μα εκείνος ξανάρχισε τις βόλτες, συλλέγοντας πια τους απόηχους από το δέρμα ανθρώπων που συνεχίζουν να ζουν.

_Δώρα Κασκάλη

115 :

Οι καουμπόηδες στο εξώφυλλο της έγνεφαν από ώρα. Τιμή: δυο ευρώ. Έψαχναν παρέα και ράφι. Ένας αιώνας. Με αγάπη, πάντα υπάκουος, η αφιέρωση.

_Μαγδαληνή Καστάνη

116 :

Έχουν περάσει τρεις μέρες και έχω αρχίσει να το παίρνω απόφαση. Ο μοναδικός φανταστικός εχθρός μου σκότωσε το μοναδικό πραγματικό μου φίλο.

_Σοφία Κατιώνη

117 :

Ο Γ. έψαχνε απεγνωσμένα το νόημα της ζωής. Μέρρες, μήνες, χρόνια ολόκληρα αυτό είχε γίνει το νόημα της ζωής του.

_Χρήστος Κατόπης

118 :

Τη ζωή μας χαλάσαμε στα mms που δεν στάλθηκαν ποτέ. Στα καλσόν και στα κόκκινα φορέματα. Τόσο κόκκινα που γέμισαν κόκκινο τον κόσμο όλον.

_Κωνσταντίνα Καπούρη

119 :

Η τηλεόραση έδειχνε τις καταστροφές στον πλανήτη και ξύπνησε τη γιαγιά απ' το λήθαργο. Έβγαλε τη στολή catwoman, τη φόρεσε και πήρε δύναμη.

_Μαρίζα Κελεσίδου

120 :

"ΘΑ Σ' ΑΓΑΠΩ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ" διάβασε στο εσωτερικό της βέρας. Άνοιξε το κουτί και την πέρασε στο κομμένο δάκτυλο της.

_Αλεξάνδρα Κλιάφα

121 :

Μείναμε εδώ. Όσοι μείναμε. Μείναμε εδώ να λέμε ότι θα μείνουμε κι άλλο. Για όσο χρειαστεί. Για όσο αντέξουμε εμείς και το σκοινί μας.

_Μαίρη Κλιγκάτση

122 :

Στο σκοτάδι, η παρουσία της ήταν παντού. Μπορούσε να μυρίσει τ' άρωμα της. Ένιωσε τα χείλη της στα δικά του. Το ξυπνητήρι σκότωσε τ' όνειρο.

_Αλέξανδρος Κόκκορης

123 :

Τσεκάρισε ξανά: Πορτοφόλι, γυαλιά, κλειδιά, κινητό. Τι είχε ξεχάσει; Α, το κραγιόν. Για να χρωματίσει το γέλιο της.

_Ζέφη Κόλια

124 :

Η Ζ(ζ)ωή: «Φεύγω!» Τίποτα άλλο. Έτσι έφυγε η Ζωή, όπως η κάθε ζωή. Αναπάντεχα. Κι αν τη χαρείς όσο σου μένει, έχει καλώς. Αν όχι, έχει κακώς!

_Δημήτρης Κολιδάκης

125 :

Ξέχασα το φως ανοιχτό. Φοβάσαι τα φαντάσματα, μου είχες πει. Σκεφτόμουν ότι αν είναι να έρθεις πίσω σε μένα, δε θα σου άρεσε το σκοτάδι.

_Κλεοπάτρα Κομνηνού

126 :

Φυσούσε. Μεσάνυχτα και ακόμα φυσούσε. Κοιμήθηκα και μέσα στα όνειρά μου πάντα... φυσούσε. Έπειτα κάποιος με φίλησε! Νόμισα... Ήταν ο άνεμος.

_Μάνος Κοντολέων

127 :

Πάντα ήθελα να γράψω ένα μυθιστόρημα με εκατόν σαράντα χαρακτήρες. Πιστεύω ότι τα κατάφερα. Και περισσεύουν και καμιά δεκαριά ακόμα!

_Ανδρέας Κορακάς

128 :

Βοήθεια! Αυτή η μικρούλα @ έχει χάσει το # της. Δωρεές ευπρόσδεκτες στο: @#

_Κωνσταντίνος Κορύλλος

129 :

Περίμενε να βγει ένας άγνωστος άνθρωπος να της πει τα σημαντικότερα λόγια στη ζωή της: “Δεν άνοιξε το αγγείο”. Είχε πεθάνει ο πατέρας της...

_Κατερίνα Κουκάκη

130 :

Tragic! αλαζονεία ισχυρών, πάγωμα ψυχών! «Σωτήρες» τη διαπόμπευσαν αφού δεν τη διαφύλαξαν ως όφειλαν. Μήπως αυτοί την ώθησαν στο Aids?

_Μαίρη Κουλούρη

131 :

Φλερτάρεις με το θάνατο! Της φώναζα. Δεν άκουγε. Της το φωνάζω πάλι, μόνο που τώρα πια, δε μπορεί να με ακούσει.

_Πέρσα Κουμούτση

132 :

Γούρνα με λιγδόνερα. Ξέβγαλμα. Τριχάκια ολόρθα και το μάτι καρφώνει πίσω απ' τ' αχνό τζάμι. Πρέπει να κατασκευάσω ελπίδα.

_Άννα Κουστινούδη

133 :

Έκαψε τις ρίζες, έθαψε τη μνήμη, άδραξε μια χούφτα φως και μετανάστευσε για πάντα σε μία νύχτα αδηφάγα κι ανελήθη.

_Δημήτρης Κουτάντος

134 :

Έξι η ώρα. Ετοιμάζεσαι. Τα όνειρά σου μένουν στο κρεβάτι.«Γιατί να σηκωθούν»; Συνεχίζεις... Πού και πού θυμάσαι πως ακόμα δεν ξύπνησες...

_Μιχάλης Κούτρας

135 :

Μην κλαις, όταν μεγαλώσεις θα σε καμαρώνουν. Είπε ο μικρός νέγρος στο μαύρο ασχημόπαπο κουβαλώντας το στα ματωμένα του χέρια μέχρι τη λίμνη.

_Θοδωρής Κούτρης

136 :

Με ρώτησες αν είμαι ερωτευμένος.. Δεν απάντησα.. Ξαναρώτησες! Χαμογέλασα.. & σου ψιθύρισα.. " ..μπλέχτηκα στα νήματα σου αράχνη.."

_Κων/ντίνος Κοφινάς

137 :

Δυο χείλη προσπαθούν το π το χειλικό να φτιάξουν. Τρέχει ανυπόμονο το ο. Τρεμουλιαστά γεννούν το «πόσο». Πνίγεται αμέσως στο «πολύ».

_Ελένη Κοφτερού

138 :

Αφήστε με να παραμείνω παγόβουνο... αν λιώσω κινδυνεύει ο πλανήτης!

_Λευτέρης Κρητικός

139 :

-Τι γράφει η ταμπέλα? τον ρωτάει. -Χμ.. Not h..uman friendly! -Α.. Οκ. Πιάνει το χέρι της. "Μπαίνουμε? Βλέπω έχει σήμα και για καπνίζοντες".

_Μαρία Κρητικού

140 :

Φθινόπωρο. Δάκρυα στα τζάμια, ιδρώτας στα σεντόνια. Μετά σιωπή. Ντύνεσαι και φεύγεις. Ανάσες οι στιγμές, αιώνια η αναμονή. Μέχρι την επόμενη εποχή.

_Άγης Κριμπένης

141 :

Φως παντού και μέσα εκεί η Ζωή γελάει τρέχοντας ξοπίσω από μια πεταλούδα που πεταρίζει στο νερό. Ξαφνικά η ζωή πουθενά. Σκιάς όναρ άνθρωπος.

_Στέλλα Κυπριανού

142 :

Μπαμπά τι είναι η αγάπη; Η αγάπη είναι ζωή αγόρι μου. Κι η ζωή χωρίς αγάπη; Είναι ζωή χωρίς το ζ της, φίλε μου! Τι εννοείς; Τίποτα. Σ' αγαπώ.

_Κωστής Κυριακίδης

143 :

Δεσμώτρια του ιλίγγου. Νιώθω την έλξη του κενού. Βουτάω με το κεφάλι στο ανάστροφο σύμπαν μας. Βγαίνω στο νησί σου. Δε σώθηκα. Αύριο πάλι.

_Μαρία Κυριακίδου

144 :

Γιατί ν' αφήσει τη Μαρία να τρέχει ενώ μπορούσε να της δείξει πώς να πετάει ακούραστα κι ανίδρωτα, ήταν απ' τα 1α του μελήματα. Ας είναι. Αύριο.

_Βήτα Λάμδα

145 :

Μια συνεχής ταλάντευση σε ζεύγη αντιθέτων. Μόλις φαίνεται να ολοκληρώνεται, ξεκινάω και πάλι από την αρχή. Μα η ελπίδα δίχως ταίρι, σταθερή.

_Ηρακλής Λαμπαδαρίου

146 :

Φτωχά, περήφανα κορμιά δώσαν το χρυσάφι μιας ζωής για ψίχουλα. Μα κράτησαν τις ψυχές. Και το πήραν πίσω.

_Γιάννης Γ. Λαμπράκης

147 :

Είκοσι κούτες, ένα φορτηγό, δυο φίλοι, λίγο μίσος, μια ροζ συρταριέρα στην άκρη του δρόμου, τα κλειδιά σου. Και είμαστε πάλι ξένοι.

_Εύη Λαμπροπούλου

148 :

Στο λεωφορείο κοιτούσα μια κοπέλα που κοιτούσε έναν τύπο που κοιτούσε εμένα.. Τσάμπα βλέμματα..

_Θέμης Λάμπρου

149 :

Κλείνουν τα μάτια μου. Τους βλέπω, αλλά δεν το μετανιώνω. Δεν μπορούσα να ζήσω μακριά της. Τώρα πια την έχω δίπλα μου. Στην αγκαλιά μου.

_Στέφανος Λίβος

150 :

Η Νίνα η χήρα, δυο μήνες άστεγη, πίστευε ότι ήταν το πιο δύστυχο πλάσμα, ώσπου ψάχνοντας σ' ένα κάδο για φαΐ, άκουσε κλάμα μωρού από μέσα.

_Χρυσούλα Λουλοπούλου

151 :

Και ο γάτος είπε: Δεν έχει σημασία αν κάποιος είναι γιος χαρτοπαίχτη, αλλά τον αγαπάς για το τώρα, προσθέτοντας τη μιζέρια της ζωής.

_Κωνσταντίνος Λύγουρης

152 :

Η Σιρίν είπε «όχι» στην επιτροπή λογοκρισίας της χώρας της. Διέφυγε στη Χώρα του Ελεύθερου Σινεμά. Στα «θέλω» του εκεί παραγωγού είπε «όχι».

_Νιόβη Λύρη

153 :

Αμοιβαία στιγμή, συναντήθηκαν τα βλέμματα μας σε αντίθετα βαγόνια, εγώ προς Πειραιά, εσύ προς Κηφισιά, ένα χαμόγελο με έβγαλε για μια βδομάδα..

_Δημήτρης Μ.

154 :

Στην ερώτηση δεν έδωσε απάντηση. Δεν ένιωθε την ανάγκη. Απλώς χαμογέλασε, φόρεσε το καπέλο του και έκλεισε σιγά την πόρτα πίσω του.

_Μαρία Μάγγα

155 :

Στο γκαράζ του πλοίου, οι μοτοσικλέτες μας δεμένες. Περιμένουμε. Μου λέει: εμάς ποιος θα μας λύσει;

_Βαγγέλης Μαγγανάς

156 :

Έπινε εκεί κάθε μέρα τον καφέ του. Ήθελε να την βλέπει να σερβίρει. Χτες πρόσεξε το βουνό στο υπογάστριό της. Πρώτη φορά άφησε φιλοδώρημα.

_Γκέλυ Μαδεμλή

157 :

Παίζουν μαζί. Τσακωμοί για το αυτοκινητάκι. «Παιδιά, μια ο ένας μια ο άλλος!» Ο χρόνος τα μεγάλωσε. Ο ένας έγινε δικαστής. Ο άλλος φυγόδικος.

_Αλέξιος Μάινας

158 :

Πέταξε το αναμμένο τσιγάρο στο τσαλακωμένο ποτισμένο με βενζίνη χαρτί "Αίτηση διαζυγίου" πάνω στο παρκέ, έσβησε το φως, κλείδωσε και βγήκε.

_Σπύρος Μακρυγιάννης

159 :

Στον τάφο μπροστά ο νεαρός με την κλεμμένη ανθοδέσμη. "Την ήξερες;" τον ρωτάει μια μαυροντυμένη. "Όχι καλά... Ήταν η μητέρα μου".

_Θάνος Μαλλιάρης

160 :

Οι τοίχοι ραγίζουν, η οροφή καταρρέει και δυο φίδια πέφτουν στο κρεβάτι μου. Ουρλιάζω κι η γάτα τρέχει έξω! Ακολουθώ στο σκοτάδι.

_Τζούλια Μαλλιάρου

161 :

Μπαμπάς πέθανε. Στείλε λεφτά, αλλιώς κηδεία αδύνατη. Η μαμά δε μιλάει, μένει ακίνητη και κοιτάει το κενό. Εδώ δύσκολα. Σε φιλώ, η αδερφή σου.

_Δημήτρης Μαμαλούκας

162 :

Χθες σε χτύπησα με το αυτοκίνητο μου. Βγήκα, είδα το άψυχο κορμί σου και μετά μπήκα μέσα κι έφυγα. Εσύ γιατί δε φεύγεις;

_Περήφανη Μανιάτισσα

163 :

Μέμο σε ψυγείο: 10'=γάλα 20'=γάλα+πάνες 30'=γάλα+πάνες+παιχνίδια 60'=γάλα+πάνες+παιχνίδια+γιατρός Βραδιά=γάλα+πάνες+παιχνίδια+γιατρός+νοίκι

_Άρης Μανουράς

164 :

Ο ξένος έκρωξε σαν το πουλί που έσφαζε κι έπεσε στα γόνατα. Ο αφέντης χαχανίζει. Πάρε το στην κυρία. Βουρ! Θα χορτάσεις καλό μεζέ! Υπάκουσε.

_Ευφροσύνη Μαντά -Λαζάρου

165 :

Για να μην ξεχαστεί σε καιρούς ξηρασίας, άνοιξε μια ομπρέλα στο βάθος της νύχτας. Από τότε βρέχει συνέχεια. Μέσα του.

_Διονύσης Μαρίνος

166 :

Κοίταξε απελπισμένος την οθόνη του atm φωνάζοντας στον μηδενισμένο του λογαριασμό 'πλήρωσε μου ακόμα λίγη ζωή'.

_Νίκη Μαρκάκη

167 :

-Είσαι δική μου, μη φύγεις! Μου οφείλεις την ύπαρξή σου! -Ανήκω σε όλους όσοι είναι έτοιμοι να με δεχτούν, είπε η Ιδέα και πέταξε μακριά.

_Χριστίνα Μαρκουλάκη

168 :

Οι πατερίτσες στη γωνία σκονισμένες. Τα χέρια σε γύψο. Μέχρι το μπράτσο. Και οι κόκκινες παντόφλες κάτω από το μαύρο κομοδίνο. Σήμερα.

_Νίκη Μαρούλη

169 :

Τον έπλυνε πάνω στα άσπρα του σεντόνια. Εκείνος της χαμογέλασε όπως παλιά. Τον φίλησε χαρούμενη και έφυγε αλαφρώμενη. Μετά έφυγε και κείνος.

_Βούλα Μάστορη

170 :

Πόσο ωραίο είναι να ονειρεύεσαι! Στη φαντασία του ήταν πλούσιος, δυνατός, επαναστάτης, μέγας γυναικοκατακτητής! Όταν ξύπνησε, η ζωή τον είχε προσπεράσει...

_Σοφία Μαστροκούκου

171 :

Η ζωή περνάει μπροστά μου και σβήνει. Ήρθε η στιγμή να αποσυνδέσουν το μηχάνημα. Αγωνιάς. Συγνώμη θα σε απογοητεύσω. Αντίο αγάπη!

_Μαρία Μαυροπούλου

172 :

Τα ξημερώματα θα μπορούσα να είμαι σ' εκείνη την ακτή, να παρατηρώ το ξεφούσκωτο πορτοκαλί σωσίβιο να χτυπάει σαν παιδική καρδιά.

_Μελανία

173 :

Ανδρείκελο στα χέρια της δύο χρόνια και. Ένωσε την καρδιά να αλαφρώνει, το σώμα να κλωτσά, σχεδόν ηδονή. Τα έκοψε τα νήματα. Μέσα στη κρίση του

_Χρήστος Ε. Μελέτης

174 :

Λυπάμαι, είπε με υπόκωφη φωνή. Δεν θα κρατήσουν οι χάρτινες ομπρέλες σας. Βρέχει στο μέλλον. Λόγια χαμένα. Ο νους μας, ως συνήθως, στο παιχνίδι.

_Χάρης Μελιτάς

175 :

Κοιτάζω τον μπλε μου τοίχο. Ξεχνάω τα μάτια σου τι χρώμα έχουν. Ο τοίχος; Κοιτάζω τα καφετιά σου μάτια. Κοιτώ βαθιά. Τι χρώμα έχει ο τοίχος;

_Μενεξεδιά

176 :

-Έλειπες. -Ναι, γύριζα τον κόσμο. -Με ξέχασες!! -Μα, γύρω από τον κόσμο μου γυρνούσα, γύρω από σένα. -Μπορούσες να με βρεις μέσα σου. Αντίο.

_Νίκος Μεντζίνης

177 :

Αναγγελία διαζυγίου: Ο Άρης ανέβασε φωτογραφίες στο fb από τις πρόσφατες διακοπές του στην Ελλάδα. Η γυναίκα σε πρώτο πλάνο δεν ήταν η Λία.

_Ντία Μέξη-Τζόουνς

178 :

Εκείνη η μέρα ήταν τελείως διαφορετική απ' όλες τις άλλες για τον Ηλία. Εκείνη τη μέρα πρόλαβε να βγει στον ήλιο. Απλά δε πάτησε το ΟΝ.

_Λουκάς Μέξης

179 :

Με βρήκαν δεινά, με φίλους τα ξεπέρασα. Με βρήκαν χαρές, οι φίλοι άφαντοι. Μοναξιά ήταν το τίμημα. ΕΝΑΣ αν χαίρεται μαζί σου, είσαι πλούσιος!

_Λένα Μερικά

180 :

"Δεν τους βγάζουμε την κουκούλα, είναι πιο εύκολο έτσι". Τράβηξε τη σκανδάλη κι ο Εχθρός σωριάστηκε στο πάτωμα για μία ακόμη φορά.

_Χριστίνα Μέρμηγκα

181 :

Φαραώ. Η καλή όψη τού νομίσματος τής παγκοσμιοποίησης: αδελφοσύνη. 69

Διονύσης Μεσολωράς

182 :

Γεννιέται το καθένα με τη σειρά και γερνάνε τον χωροχρόνο... "Δεν προλαβαίνω", σκέφτομαι. Στα τελευταία 39 γράφω: "Ελπίδα! Όνειρα!" και φεύγω.

Αθηνά-Ειρήνη Μετζητιέ

183 :

Χαρτοκοπτική ερωτευμένων καρδιών_«Ακολουθήστε_τις_διακεκομμένες_γραμμές_κατά_μήκος_της_αορτής»_Μου χαμογελά ολόκληρος_ (Προσοχή: Δαγκώνεται)

Αντριάνα Μίνου

184 :

Υπέγραψε με χέρι σταθερό. Εφτά συλλαβές επώνυμο. Το ίδιο με το δικό του. Και ούτε μια τραμπαλιστή. Έφυγε όμως πριν την αποσύνδεση.

Άρτεμις Μιχαηλίδου

185 :

Μη φύγεις με τα σύννεφα, καν' τα προσκέφαλό σου...

_Αναστασία Μιχελάκη

186 :

Ένας άγνωστος μου χάρισε άδολα το χαμόγελό του κι εγώ, νοερά, το κρέμασα απ' το λαιμό σαν σταυρό για να με προστατεύει απ' τους ανέλπιδους.

_Φιλιώ Μόρφη

187 :

Κέρδισε το τζόκερ. Τα 'χασε όλα στο πόκερ. Πριν αυτοκτονήσει, άφησε ένα μήνυμα: -Ελπίζω σε μια καλύτερη ζωή! Έπειτα, μετεμψυχώθηκε σε τσόχα.

_Γεράσιμος Μοσχόπουλος

188 :

Κι αν δε λέω τίποτα, είναι που τίποτα δεν έχω να πω. Δημιουργός αδιαφοριών. Είμαι κανένας. Απολύτως κανένας.

_Ελένη Μουλού

189 :

«Τι κρίμα, τόσο σύντομα να χάσετε τη γυναίκα σας μετά το γιο σας», είπανε. Αλλά δε γνώριζαν πως αυτός της ετοίμαζε το βραδινό της τσάι.

_Κατερίνα Μπαρτζώκα

190 :

Το κουδούνι έγγραφε ότι κι η αγγελία : ΜΑΙΚ-ΜΕΛΛΟΝΤΟΛΟΓΟΣ. Ανέβηκε. Όταν είδε το χειρουργείο και τους τύπους με τις μάσκες, ήταν αργά.

_Γλυκερία Μπασδέκη

191 :

Το καϊκι γυρόφερνε να βρει πού είχαν πέσει τα φλεγόμενα φτερά. Σύννεφο γλάροι σαν φάρος, και μετά ένα νυφικό να πλέει. Είχαν βρει το σημείο.

_Αντώνης Μπασούκος

192 :

Η σφαίρα τον βρήκε στο στήθος. Ληστεία ή εκδίκηση; Δεν θα το μάθαινε ποτέ.

_Βαγγέλης Μπέκας

193 :

Στη σιωπή και τις αιώνιες στιγμές της μεγάλης νύχτας, θα ξέρεις ότι ανάμεσα σε αυτή τη λαμπερή αστρική σκόνη και τα αστέρια, δεν είσαι μόνη.

_Αλεξάνδρα Μπελεγράτη

194 :

Χτυπώ τα πλήκτρα με λύσσα, τα νύχια μου σπάνε στην προσπάθεια να τελειώσω αυτό που μόλις άρχισε. Και ιδού! μικρό κατσαριδάκι, ήδη σε λιώνω.

_Θεοδοσία Μπιτζου

195 :

Σήμερα ήρθε ένα γράμμα που αποστολέας ήμουν εγώ. Μέσα είχε τη διαθήκη μου. Την κρέμασα στον τοίχο να κρύψει τη φρέσκια, ολοστρόγγυλη, τρύπα.

_Κωνσταντίνος Μπούγας

196 :

Εύπνησα. Εσύ κοιμόσουν ακόμη. Έλειπα. Ένα τριαντάφυλλο στη θέση μου. Ήξερες ότι θα είμαι εκεί για πάντα.

_Αννα Μπούτου

197 :

Άναψες τσιγάρο. «Φεύγω». Έσβησες το τσιγάρο, ήρθες ύστερα από οχτώ χρόνια. Εγγυήσεις, ερωτήσεις, σιχάθηκα φερέγγυους, ψεύτικες απαντήσεις.

_Μαρία Μυλωνάκη

198 :

Κοίταξε απ' το φινιστρίνι καθώς το σιδερένιο κλουβί ανέπτυσσε ταχύτητα. Καρφωμένος στο μανίκι. Ένας αστροναύτης μες στο πλυντήριο.

_Άννα Νιαράκη

199 :

Δικαιοσύνη δεν είναι οι νόμοι. Ένα παιδί να ρωτήσεις μπορεί να ξεχωρίσει τι είναι δίκαιο και τι όχι κι ας μην έχει διαβάσει τον ποινικό κώδικα.

_Σοφία Νικολαΐδου

200 :

Μισοξύπνησε σήμερα και τα μάτια του έτσουξαν από το στάτους κβο του δωματίου: «Ποιος ηλίθιος το ξέχασε χθες ανοιχτό;». (Off).

_Γιάννης Νικολούδης

201 :

Μ' αγαπάς; σε ρώτησα. Σ' αγαπώ, απάντησες. Γύρισες την πλάτη κι έκλεισες τα μάτια. Γύρισα την πλάτη και τα άνοιξα.

_Δημήτρης Νίκου

202 :

Είχε μακριά μαλλιά και φορούσε πάντα κόκκινα παπούτσια. Σαν τη φωτιά. Κάθε φορά έπαιζε και έναν καινούριο ρόλο, διαφορετικό σαν κι εκείνη.

_Νιόβη

203 :

Ένα κορίτσι κρατά ένα κομμένο χέρι και πάει. Βάφει το δρόμο το αίμα. Περνούν μαζί θάλασσες, μέρες. Σχεδόν βγαίνει το ρολόι απ' τον καρπό...

_Δημήτρης Ντανόπουλος

204 :

Χρόνια μετά , θυμάται πως της είχε πει, "..στις κόρες των ματιών σου μια υδρόγειος χρυσή.. Εσύ λιμάνι και ταξίδι, Η Δύση και η Ανατολή.."

_Δέσποινα Ντάση

205 :

Ένας δυνατός κρότος ακούστηκε απέξω και διέκοψε την ευτυχία μας. Κοιταχτήκαμε μεταξύ μας έντρομοι. Έκτοτε, κανείς δεν πλησίασε στο παράθυρο.

_Εύη Ντεμόλη

206 :

Ημικύκλιο γραφείο, χάρτινα παραλληλόγραμμα, δύο κύλινδροι πέντε αλκοολικών βαθμών, ένας μικρότερος νικοτίνης, φλεγόμενος, ένα μυαλό διαλυμένο.

_Βασίλης Ντούρος

207 :

Άλλοι ύμνησαν το φως. Άλλοι το σκοτάδι. Ποιος ο κερδισμένος, ποιος ο χαμένος... Όλα συναιρούνται στην αγάπη. Στην αγάπη. Νύχτα. Δικαιοσύνη.

_Γιώργος Ξενάριος

208 :

Καθώς έφευγε πίσω του, σε ένα σταθμό τρένου -με βλέμμα μελαγχολικά σκυθρωπό- ο δρόμος απλωνόταν μπροστά της χαμένος μες στην ομίχλη.

_Ελένη Ξενικάκη

209 :

Το νοσοκομειακό πήρε τον τραυματισμένο αδερφό μου. Εκείνος ακόμα αναρωτιέται. Εμείς όμως ξέρουμε ότι αυτοτραυματίστηκε εν ώρα κρίσης.

_Ασημίνα Ξηρογιάννη

210 :

Και επιτέλους αφήνουμε το σώμα, με την επικουρία της θλίψης του, ν' αφηγηθεί το τέλος - ισοδύναμο της αντίστιξης των ορέων που κατολισθήσαμε.

_Χαριτίνη Ξύδη

211 :

Στο μπαρ της οδού Guadello, ο Πέδρο και η Λουσία, ανάμεσα σε ανυποψίαστα βλέμματα και καπνούς, αγκαλιάστηκαν. Είχε περάσει σχεδόν ένας μήνας.

_(Π)

212 :

Ήταν βράδυ. Προχώρησε. Κάθε πρωί ύπνος. Ο Ήλιος παύει πάντα. Ο μόνος άνθρωπος. Σε 12 ώρες ξανά. Μέχρι να ξανασβήσει.

_Θεόδωρος Πανάγος

213 :

Μάζεψα όλο μου το θάρρος. Της ζήτησα το χορό. Έτρεμα! Φίλησα τον ώμο της. Γέλασε κολακευμένη. Την κοίταξα. Ωχ! Είχα ζητήσει λάθος κοπέλα.

_Γιάννης Πανουτσόπουλος

214 :

Μέρα τη μέρα πάχαινε, χαυνωμένος στο φόβο, ελπίδα μη έχοντας. Όλοι μίλαγαν για τη σημαντικότητα των καιρών, κανείς για την ασημαντότητα του.

_Πάρις Παντοστεφάνου

215 :

Ήταν κάποτε ένας άνθρωπος που, επειδή δεν μπορούσε να περάσει μόνος του μια νύχτα, πέρασε μόνος μια ολόκληρη ζωή.

_Γιάννης Παπαγιάννης

216 :

Γεννήθηκα σε μια πόλη. Μεγάλωνα βλέποντας κτίρια κι ανθρώπους. Στα είκοσι άρχισα τα ταξίδια. Όπου κι αν πήγα συνάντησα κτίρια κι ανθρώπους.

_Μαρία Παπαδημητρίου

217 :

-Καλημέρα όμορφε. -Καλημέρα όμορφη. -Θέλω να σε προσέχεις. -Το ίδιο και εσύ. -Θα κάνω πίσω. -Γιατί? -Για να καταφέρουμε να ξυπνήσουμε ξανά μαζί.

_Γιάννης Παπαδόπουλος

218 :

Ο τυραννόσαυρος στα δυο βήματα. Τρέχουμε απελπισμένα. «Είναι νομοτελειακά καταδικασμένοι να εξαφανιστούν». Είπε με σιγουριά ο διπλανός μου.

_Νίκος Παπαδόπουλος

219 :

Στα 15 η ζωή του είχε κενά. Στα 20 τα γέμισε με «θα». Στα 30 με «πώς θα ήταν αν». Μετά ήταν όλα δεδομένα. Έγινε ένας δυστυχής ευτυχισμένος.

_Βαλέρια Παπαδοπούλου

220 :

Κλείνει τα μάτια. Κλαίει. Ο «θείος» κουνιέται πάνω της. Μετά από λίγο τα ανοίγει. Κοιτά πάνω. Χαμογελά. Η Μαίρη Πόππινς την καλεί να φύγουν.

_Βασίλης Παπαθεοδώρου

221 :

Χρονικό αποτυχίας: Δεν ήξερε να σημαδεύει και αστόχησε. Όταν έμαθε πια, είχε χαθεί ο στόχος.

_Νάγια Παπασπούρου

222 :

Απροσδόκητο πέφτει Φως κι Αργά αναπνέεις βεβαιότητα. Λες Επιθυμία είναι Χαράσσει τη διαδρομή. Υπομονή είναι: Αύριο θα μάθουμε ότι ξημερώνει.

_Κωνσταντίνος Παπαχαράλαμπος

223 :

Σιχαινόταν τις βροχερές μέρες. Εκείνος έγνεφε αδιάφορα, θεωρώντας το γκρίνια. Την άνοιξη τον χώρισε. Δεν ήταν η βροχή το πρόβλημα.

_Αναστασία Παρασκευοπούλου

224 :

Όλοι στο σαλόνι έκλαιγαν. Ο Γιωργάκης ζαλισμένος άναβε το καντήλι. Θυμήθηκε τον παππού του, τη γιαγιά του... Την μητέρα του όχι. Όχι ακόμα.

_Στέλιος Παρλαμάς

225 :

Στην είδηση γενικής στράτευσης, φυγαδευμένος, δεν πήρε διαβατήριο ή χρήματα. Άρπαξε το μοναδικό αποδεικτικό του φόνου που είχε διαπράξει...

_Ελευθερία Πασσά

226 :

Νιώθω τα χείλη σου στο δροσερό μου μάγουλο, το χέρι σου ζεσταίνει το δικό μου κι η μάτια σου καρφωμένη στη δική μου, που σβήνει. Για πάντα.

_Θεόφιλος Πασχαλίδης

227 :

Ψάχνω διαμέρισμα για να νοικιάσω, γκαρσονιέρα πλέον. Ει δυνατόν επιπλωμένη.

_Κωνσταντίνος Πασχαλίδης

228 :

Προσπαθούσε να βολευτεί στο αστικό σπρώχνοντας και κάποτε αγκομαχώντας. Σίγουρα μισούσε τους ανθρώπους, σαν να μην έπρεπε να είναι εκεί!

_Νίκος Πατεράκης

229 :

Εκείνη δάκρυσε. Ζήτησε να φύγει. Δεν ήθελε στεναχώρια στη γιορτή της. Εκείνος επέμενε να κάτσει. Ήθελε και άλλο χρόνο, για να την πληγώσει.

_Δημήτρης Παυλίδης

230 :

Ξύπνησε 7 και 32. Όπως κάθε μέρα. Ανακάθεται, να βουλευτεί, και παίρνει αβέβαιη ανάσα. Φοράει πρώτα τη δεξιά κάλτσα. Ήταν μια νίκη.

_Ελπίδα Παυλίδου

231 :

Αρπάζει το μείκ-απ. Σέρνει επιδέξια τρεις στρώσεις κάτω από το μάτι. Φτιασιδωμένη αξιοπρέπεια. Κοιτά το μπουκαλάκι που άδειασε. Ως εδώ πια.

_Θεανώ Παυλίδου

232 :

Καμιά φορά ξυπνάω κάθιδρη και έρχομαι αντιμέτωπη με τον άλλο μου εαυτό που ψάχνει για συγκινήσεις μέσα στη νύχτα...

_Βαρβάρα Πέππα

233 :

Ζητούνται πρόθυμα χέρια για μια χαμένη απελπισία!

_Δημήτριος Μ. Περέογλου

234 :

Φίλαγε τα αίματα απ' το χαραγμένο κορμί του ενώ το χέρι της κρατούσε ακόμα, σφιχτά το σπαθί στο στήθος του.

_Αλεξάνδρα Ολυμπία Περιστεράκη

235 :

Οι ιδέες είναι σαν τους ιούς. Εάν ο ξενιστής σκοτώσει τον αρχικό φορέα της νόσου, πριν μεταδοθεί, ο ιός δεν εξαπλώνεται ποτέ.

_Ιωάννης Πέρος

236 :

Σ' έψαξα παντού. Μέχρι και στο ψυγείο. Δεν ήσουν μέσα. Η γαμήλια τούρτα μας πάντως ήταν καταπληκτική. Να μου θυμίσεις να στη φέρω στο κεφάλι.

_Άννα Πετροπούλου

237 :

Πετάχτηκε και τράβηξε το καλώδιο, το φως χάθηκε απ' το δωμάτιο... το επόμενο πρωί θα ξυπνούσε δυο χρόνια μεγαλύτερος.

_Γιάννης Πλέσσιας

238 :

Κλαίνε τα μηνύματα στο περίσσευμα που καθέτως θα αποκοπεί ώστε να εξομαλυνθεί η ροή των κινδύνων - εκτόπωσαν τη μορφή της επικοινωνίας :-)

_Δέσποινα Πλευριά

239 :

Ο ασύρματος καταστράφηκε κατά την πρόσκρουση. Έχουμε νεκρούς. Τα μέλη του πληρώματος δεν με αναγνωρίζουν. Στείλτε επείγοντως βοήθεια. Over.

_Γιάννης Πλιώτας

240 :

Ένα βαθύ χαμόγελο καταδιώκει τους αμετανόητους εραστές της. Συστήνεται θεατρικά, μυρίζει καπνό και αλκοόλ, ακροβατώντας μεταφέρει την Άνοιξη.

_Φιλοξενούμενος Ποιητής

241 :

Γεμάτο το τασάκι στην άδεια τσέπη του χειμώνα. Το καλοκαίρι θα αργήσει πολύ. Καμία άλλη έκπληξη δεν προβλέπεται. Καίγομαι στην ανωνυμία σου.

_Νίκος Πολύζος

242 :

Ο άντρας της στείρος. Της επέβαλαν τον πεθερό. Δεκάξι ετών παιδί. Έσφιξε γροθιές, μάτια, χείλη, ψυχή. Σ' εννέα μήνες τα είχε όλα ξεχάσει.

_Στέλλα Πολυχρονιάδη

243 :

Ένα ιρλανδέζικο με πάγο, στην ξύλινη μπάρα του Μύλου μέρα μεσημέρι, να παίζει τζαζ και εσύ να μιλάς με την Ίριδα για αστειότητες της ζωής;

_Νέστορας Πουλάκος

244 :

Ξημέρωνε. Ο ήλιος με τις σκιές του έπαιζε παιχνίδια στο πρόσωπό της. Την άλλαζε. Ναι. Τότε μου μίλησε. Με το βλέμμα. Κι έφυγε. Με τον αέρα.

_Βασίλης Πουλημενάκος

245 :

Μόνο με πάθος γράφονται τα βιβλία. Εσύ δεν έχεις πάθος. Λοιπόν γιατί κουράζεσαι; Χάνεις τα χρόνια σου. Χαλές και το χαρτί.

_Κώστας Ριτσώνης

246 :

«Θα περιμένω ώσπου η απουσία μου να έχει μεγαλύτερη σημασία από τα λάθη μου», του είπε όσο αυτός ντυνόταν. «Αντίο αγάπη μου».

_Μαρία Ρογδάκη

247 :

"Κοιμάσαι απεργός, ξυπνάς αυτόχειρας" είπε ο άνδρας με το ξεφτισμένο σακάκι και έκλεισε τα μάτια.

_Ελ Ρόι

248 :

Με παράτησες στα πέντε μου. Μια νύχτα, τρομαγμένη από εφιάλτη, έπεσες στη τζαμαρία, κομμάτια η καρωτίδα σου. Μαμά, εγώ είμαι η τζαμαρία.

_Σοφοκλής Ρόκος

249 :

Μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Μπορώ να ζήσω καλύτερα χωρίς εσένα. Ήθελες να αλλάξεις τον κόσμο κι ήμουν το πρώτο σου θύμα. Ανήκω σε μένα πάλι.

_Στέλλα Σαμιώτου Φιτσαίμονς

250 :

Ήμουν πληγωμένη, ήρθες & μου άλλαξες τη ζωή. Με αγάπησες. Τρόμαξα, με παντρεύτηκες. Έμεινα έγκυος, χαμογέλασες. Έχω δίδυμα. #beat_that

_Εβελίνα Σαρρή

251 :

Έκατσε δίπλα στον φρεσκοσκαμμένο τάφο. "Η μητέρα ζει και σε συγχωρεί, πατέρα", είπε ο μικρός γιος. "Θα τη σκοτώσω εγώ απόψε στο κρεβάτι της".

_Γιάννης Σαχανίδης

252 :

Ήρθε από το γήπεδο ιδρωμένος. Τι ομάδα είσαι; τον ρώτησε αγγίζοντας τη φανέλα του. Ο ρέζους θετικό, της απάντησε, λυγμοί ανακούφισης ολούθε.

_Αντιγόνη Σδρόλια

253 :

Περίεργο (μυστήριο). Κάποτε περνούσα με άνεση από την πόρτα του παλατιού (αριστοκρατία). Λες να 'χω φάει κέρατο (έρωτας), διάολε; (θρησκεία)

_Κώστας Σεμερτζάκης

254 :

Ένα μόνο θα σου πω: Πρώτα πέθανε η κότα.

_Σάκης Σερέφας

255 :

Μου κρύβονται καλά οι επιθυμίες μου / σαν μικρά άτακτα κοριτσάκια / πίσω από τις κουρτίνες της ανυπαρξίας μου.

_Εκάβη Σέχη

256 :

Κοιτούσε συνέχεια την οθόνη του. Του ζητούσαν ένα διήγημα 140 χαρακτήρων. Το μόνο, που έγραψε ήταν «Μου ζητάτε ποτάμια να τα κάνω σταγόνες».

_Νίκος Σιδέρης

257 :

Το ρολόι χτυπούσε επίμονα. Άνοιξα τα μάτια μου σαν κάθε πρωί. Κι ήσουν εκεί. Σαν κάθε πρωί. Μόνο η ανάσα σου έλειπε.

_Σωτήρης Σιώκος

258 :

Το ραντεβού τους πήγαινε υπέροχα μέχρι που τον ρώτησε για το 'έκθυμο απευθύνεσθαι'. Έκτοτε η Λίζα κυκλοφορεί με δύο λύπες, μία σε κάθε αφτί.

_Θεόδωρος Σκαφιδάς

259 :

Ξένος. Βαριά δουλειά, σκοτώθηκε. Ο έρανος, για κηδεία στην πατρίδα, δεν απέδωσε! Θάφτηκε στον περίβολο, παρίας, όπως και όταν ζούσε.

_Μαρία Σκιαδαρέση

260 :

-Ρε συ φίλε, σιγά, με τυφλώνεις! -Ε και; -Τι «ε και»,ρε μεγάλε; Κοτζάμ μάτι μου 'βγαλες, δεν το' δες; -Ε, ωραία, μάτι σου 'βγαλα, όχι τ' όνομα!

_Χρήστος Σκιαδαρέσης

261 :

Μαμά και μπαμπά, σας αγαπώ, αλλά τα λεφτά δεν φτάνουν και για μένα. Θα σας βλέπω από τον ουρανό.

_Ρωμανός Σκλαβενίτης-Πιστοφίδης

262 :

Κοιμόμουν μέσα σου, η βροχή ξέπλενε τις αναμνήσεις μας κι όταν ξύπνησα μου είπες δεν σε χωράω πια. Ύστερα έφυγες και ξέχασα πώς σε λένε.

_Γεώργιος Σκούφος

263 :

-Δεν μπορώ να αυτοκτονήσω. Όχι ακόμα. -Τι το θες το όπλο λοιπόν; -Θα σκοτώσω εσένα. -Τι; -Χρειάζομαι τις τύψεις. Μετά θα μου είναι εύκολο. - Μπαμ.

_Νικόλας Σμυρνάκης

264 :

Διάφανα λυπητερά κορίτσια. Κοιτάς το στέρνο τους και βλέπεις το χρώμα της καρέκλας που ακουμπάνε. Ένα ψηλοτάκουνο αρωματισμένο τίποτα.

_Ελπίδα Σόλου

265 :

Προσπέρασε αμήχανα. Ίλιγγος. Αίσθηση αναγούλας της έφραξε το λαιμό, πριν βουτήξει στη σκιά της. Βιαστικά την κατάπιε ο δρόμος και το πλήθος.

_Δημήτρης Σούκουλης

266 :

Κέντρο πόλης. Σεμνή ηλικιωμένη, στον τοίχο κολλημένη, ψελλίζει: μια βοήθεια παρακαλώ, ντρέπομαι ν' απλώσω το χέρι, σας παρακαλώ. ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ.

_Φυλίτσα Σοφιανού

267 :

Δυο βαλίτσες, μια μπλε και η άλλη ένα μέτρο πέρα. Δυο σετ ίδια κλειδιά. Δυο ταξί. Δεν κοιτάχτηκαν. Το παρόν ενοικιάζεται. Και το μέλλον.

_Φιλίτσα Σοφιανού-Mullen

268 :

Ελλάς 2012. Σκυφτή σε κελί, οργισμένη, γράφει πικρή σελίδα στην ιστορία της. Οι δεσμώτες στο γραφείο αυτοθαυμάζονται στον καθρέφτη.

_Ρία Σπανού

269 :

Ακόμα περιμένω τον Θεό να μου απαντήσει. Μα γιατί πάντα αργεί, αναρωτήθηκα.

_Κωστής Σταθερός

270 :

Όσο πλησιάζω, το μέλλον απομακρύνεται.

_Αλέξης Σταμάτης

271 :

Κληρονόμος πωλεί δεξιό ξύλινο πόδι, από αντισκωριακό υλικό ή το ανταλλάσσει με αριστερό χέρι ίσης αξίας.

_Ελένη Στασινού

272 :

«...Αλλά το τέλος δεν το ξέρω», είπε τρέμοντας με την ευτυχία της. Καθόταν δίπλα μου και τα υγρά της χείλη σκόρπιζαν επιθυμίες...

_Αλέξης Β. Σταυράτης

273 :

Το χαμόγελό της θυμάμαι. Αυτό που δε μαρτύρησε ποτέ πως ο Οδυσσέας της ήταν πάντα εκεί, μαζί της... στο υφαντό που αν τελείωνε θα έμενε μισό.

_Πέτρος Στεργιόπουλος

274 :

Διέτρεξε τα νέα μηνύματα δίχως να βρει, για μια ακόμη φορά, εκείνο που περίμενε. Με πρωτόγνωρη ηρεμία αντιλήφθηκε πόσο είχε αγχωθεί.

_Γιώργος Στόγιας

275 :

Η Χιονάτη ονειρευόταν να γίνει βασίλισσα. Τα έφτιαξε με τον κунηγό του παλατιού κι έστησε την πιο επιτυχημένη πλεκτάνη όλων των εποχών.

_Κώστας Στοφόρος

276 :

"Αλτ, τις ει;" φώναξε ο φανταρος προς τον αγνώστο. "Το σύνολο των ιδεών που πιστεύεις αλλά φοβηθήκες να γίνεις". Κι ο φανταρος πυροβολησε.

_Αγνώστος Στρατιώτης

277 :

Πνιγμένοι στην ερωτική παραίτηση κι οι δυο, σβήσαμε το χαμόγελο μας στο σπασμένο τασάκι της κρεβατοκάμαρας. Ξημερώνουμε μακριά από την ευτυχία

_Πατημένο Στρούντελ

278 :

Ανοίγω το κουτί, βγαίνω και συναρμολογούμαι.

_Σύνθια

279 :

Φέτος θυσίασα, για να ζεσταθώ, το δέντρο που είχε φυτέψει ο πατέρας σα γεννήθηκα. Κράτησα τη στάχτη του για να μας θάψουνε μαζί.

_Μαρία Σύρρου

280 :

Θυμήθηκε τη μάνα της. Πέταξε τα ρούχα του στο πλυντήριο και είπε στην κόρη της "Κάθε άντρας έχει απατήσει τη γυναίκα του έστω μία φορά".

_Αγγελική Σχοινά

281 :

Ήταν μία σελίδα μόνη, ξεθωριασμένη. Ήσυχη στο πάτωμα ακουμπούσε. Και ο καιρός ήρθε και έγινε άυλη έμπνευση.

_Κων/νος Σώκος

282 :

Δεν υπήρξα ποτέ. Σας ξεγέλασα όλους, με δυο τρεις λέξεις κι ένα σώμα.

_Δημήτρης Σωτάκης

283 :

Νωρίς γύρισες σήμερα. Οι λέξεις προχώρησαν λίγα βήματα και στάθηκαν μυρίζοντας τον αέρα. Σε μισώ. Το στόμα μαζεύτηκε στην κρύπτη του.

_Έρση Σωτηροπούλου

284 :

Ο Μανώλης πήγε να μπει στο βαγόνι του ηλεκτρικού. Δεν πρόσεξε, όμως, το κενό μεταξύ συρμού και αποβάθρας κι έπεσε στην Κούφια Γη.

_Δανάη Τάνη

285 :

«Αν τόσα χρόνια σε μεγάλωσα για να έρθεις να μου πεις ότι θέλεις να αυτοκτονήσεις», είπε ο πατέρας μου, «τότε, ναι, αυτό πρέπει να κάνεις».

_Δημήτρης Τανούδης

286 :

«Αλί δεν θα αφήσει εσένα ποτέ! Πάντα μαζί, το υπόσχομαι» κι έσφιξε στη χούφτα του την ληγμένη άδεια παραμονής που' χε στο αριστερό του χέρι..

_Σοφία Κ. Τέγου

287 :

Αναγκασμένη να διαβάσει μια ζωή σε μια μέρα ανακάλυψε πως ήταν αναγκασμένη να διαβάσει μια ζωή σε μια μέρα ανακάλυψε πως ήταν αναγκασμένη...

_Γιώργος Τέντες

288 :

Η παραλία ήταν γεμάτη σώματα αναιίσθητα απ' το αλκοόλ. Ξημέρωνε, το φως τόνιζε την γύμνια τους ενώ τα χρώματα από τα μαγιό τους έρρεαν στο νερό

_Γιώργος Τζαβλάκης

289 :

Ο αέρας πήρε το καπέλο της βιαστικής αεροσυνοδού και το 'ριξε στον διάδρομο -κανείς πια δεν θα το κατηγορούσε ότι δεν πάταγε στη γη.

_Βάσια Τζανακάρη

290 :

«Δε θυμάμαι τα παιδικά μου χρόνια», είπε ο Αδάμ. «Ούτε κι εγώ», είπε η Εύα. Ο Κύριος ξερόβηξε αμήχανα.

_Ευάγγελος Τζάνος

291 :

Απ' το μονόζυγο, βλέπει τον κόσμο ανάποδα - «πιο όμορφα έτσι...», η Αγγελική. Χλωμογελά. Απ' το χωριό της, στο Σουδάν, ζουν μόνο οι δικοί της.

_Γιώργος Τζεβελεκάκης

292 :

Άφηναν πίσω τους ένα κατεστραμμένο τοπίο. Οι «δικοί τους» περίμεναν, τι γλυκιά επιβίωση! Το διαστημόπλοιο, σαν φιλόξενη κάψουλα, ήταν ήδη εκεί.

_Πόπη Τζέρι

293 :

Το χρώμα δεν το είδε ο τυφλός. Το τραγούδι δεν το άκουσε ο κωφός. Το δρόμο δεν τον έτρεξε ο ανάπηρος. Μα ο υγιής δεν τα εκτίμησε και τόσο!

_Γιώργος Τζιτζικάκης

294 :

Ήταν όμορφη. Την ήθελαν πολλοί. Αδιαφορούσαν όμως για τις δικές της ανάγκες. Μύριζε ένα γιασεμί, όταν τη γράπωσε κάποιος με την απόχη του.

_Κατερίνα Τόλιου

295 :

Ξημερώνει. Βραδιάζει. Έρχονται. Φεύγουν. Τεστ, ακτινογραφίες. Κι η ψυχή παγιδευμένη, δεν μπορεί να πετάξει! Άνθρωποι, δέσμιοι του εφήμερου!

_Πάνος Τουρλής

296 :

Μου είπες ψέμματα. Όχι, αλήθεια λέω. Να σε πιστέψω; Ναι. Δηλαδή ακόμη μ' αγαπάς; Όχι. Ευχαριστώ, ήθελα να το ακούσω γιατί δεν ξεκολλούσα.

_Μίλτος Τριανταφύλλου

297 :

Κάνουν διαδήλωση οι κότες οι κοκέτες. - Κάτω φωνάζουν τα τηγάνια. Κάτω οι ομελέτες! Πρέπει να βρεθεί μια λύση, η κοτοπίεση να σταματήσει.

_Ευγένιος Τριβιζάς

298 :

Όταν ξύπνησε ο πρίγκιπας, βρήκε το δράκο του σφαγμένο, τους υπηκόους τύφλα στο μεθύσι και το σπαθί του πεταμένο τρεις σελίδες παρακάτω.

_Νατάσα Τριτάκη

299 :

Προς κάθε ενδιαφερόμενο: Το γεράνι μαράθηκε και πρόσφατα άλλαξα κλειδαριές. Χτυπήστε μαλακά το κουδούνι - μπορεί να κοιμάται το μωρό.

_Τάμμο Τσέκου

300 :

Περπατούσε τόσες πολλές μέρες στη βροχή. Μικρά σκουλήκια άφηναν πίσω τα βήματά του. Στις φαγωμένες του σόλες έβρισκαν καταφύγιο αναπαραγωγής.

_Βίκυ Τσελεπίδου

301 :

Ξημέρωνε στο πλάι του. Με τα μάτια κλειστά αναρωτήθηκε τι τάχα να 'ναι ο έρωτας. Αγκαλιάστηκαν και κοιμήθηκαν μαζί ως το τέλος του κόσμου.

_Στέλλα Τσιγγου

302 :

Ακούτε το Τρίτο Πρόγραμμα: Αγαπητά Κουνούπια γεια σας! Θα αρχίσουμε με Σολ και θα τελειώσουμε με Ντο! Καλή σας Ακρόαση!

_Κωστής Τσιάχας

303 :

Ανασύρεις από την άμμο αναπητήρα των 5 μποφόρ με σκαλισμένα αχνά M/V PERSEUS και Β.Λ. Πάντα η θάλασσα θα δίνει οξυγόνο στη φαντασία σου.

_Γιώτα Δ. Τσιλίκη

304 :

"Αφγανός νεαρός δολοφονημένος". Απανωτές αναπάντητες. Εισπρακτική εταιρεία; Σιγοντάρω την Πλάτωνος. "Σ' αγάπησα", γράφω. Το σβήνω. Γερνώ;

_Αναστασία Τσιότσα

305 :

Χθες, είχα μια στιγμή αδυναμίας: ήθελα να ζήσω. From hell to Shell, you know... Το καλοκαίρι φταίει! είπες και βούτηξες. Τη γάτα στο νερό.

_Νανά Τσόγκα

306 :

Φλυαρία, θόρυβος, σενάριο σκάρτο. Αποκοιμήθηκε αμέσως. Άψογος. Η δική μας ιστορία στα προσεχώς. Βέρα στο δεξί. Για δράμα το κόβω. C'est la vie.

_Αστρινός Τσουτσουδάκης

307 :

Πέθανα πέρυσι. Καλά, έχει μεγάλη πλάκα! Μόνο τα σκυλιά με βλέπουν τώρα. Πριν λίγο φίλησα κρυφά μια τύπισσα, πολύ φάση! Ωχ με δάγκασε το άτιμο!

_Θόδωρος Υφαντίδης

308 :

Άνοιξε στόρια και μάτια: Ήλιος, καινούρια μέρα και ζωή. Κομμάτια θάλασσας και ουρανού σε περιμένουν. Βγες και ρούφηξέ τα, μέθυσε και ζήσε!

_Μανώλης Φανουργάκης

309 :

Ήταν συγγραφέας, αλλά έχει σταματήσει πια εντελώς να γράφει. Τον ρώτησα γιατί. “Γιατί περνάω καλά στο Twitter, καλύτερα απ’ ότι στο Word”.

_Γιάννης Φαρσάρης

310 :

Στο ένα χέρι κρατούσε ένα τασάκι. Με το άλλο κάπνιζε. Σιωπηλά αρχοντικός αλλά και υπερβολικά θρασύς, τίναζε τη στάχτη του στο πάτωμα μου...

_Ευγενία Φέκα

311 :

Η Μέρα, επιτέλους, ήρθε. Το μάταιο «επιτέλους», όμως, γέννησε, πάλι, Μέρα... Και βγήκαμε στο σεργιάνι, ξανά, για μια νέα αρχή!

_Παναγιώτης Α. Φερεντίνος

312 :

Άνοιξα τα παράθυρα του εγκόσμιου ΕΙΝΑΙ. Μέσα του ανακάλυψα το ΕΓΩ. Κοίταξα με απορία. ΕΣΥ έλειπες! Ο μανδύας της μοναξιάς με τύλιξε. Κρυώνω.

_Οδυσσεΐα Φισκυλη

313 :

Αθήνα, στο κέντρο, μια η ώρα μετά τα μεσάνυχτα κι εσύ πάνω σε ένα ξύλινο μπαρ για καράβι διασχίζεις ωκεανούς που χωράν σε ένα ποτήρι.

_Μαρία-Ειρήνη Φλουτσάκου

314 :

Χάθηκε Σκύλος: Αν βρείτε αυτό το σκυλί, μην το ταΐσετε. Μου θύμιζε πως είναι να σε έχουν ανάγκη. Στην επόμενη μου ζωή θέλω να γίνω σκύλος.

_Ολγα Φουντέα

315 :

Χωνεύω Αλήθειες Μέχρι Οι Γεύσεις να Έχουν Λίγο Αγάπη.

_Μιχάλης Φουντουκλής

316 :

-Γιατί δεν με θέλει; Αφού εγώ τον θέλω. Είναι άδικο! -Βασικά, είναι ψύχωση. Θα σας γράψω μια φαρμακευτική αγωγή...

_Ελένη Φουρνάρου

317 :

«Σου αξίζει κάτι παραπάνω», μου είπε. «Έχω ήδη αρκετά», απάντησα. «Μα είσαι φτωχός», επέμεινε. «Οπότε δεν έχω τίποτα να χάσω», κατέληξα.

_Λάκης Φουρουκλάς

318 :

Πίστευαν ότι θα πεθάνει, νόμιζε πως θα αυτοκτονήσει. Τελικά φάνηκε ότι με αντάλλαγμα λίγα δευτερόλεπτα ήλιου θα υπέμενε κι άλλα.

_Λένα Φουτσιτζή

319 :

Στροβίλιζε το μαβί φόρεμα. Μπροστά, μια φιγούρα σε ποδήλατο. "Έχεις ώρα; "Το μάτι της έπεσε στ' ανοιχτά του πόδια. "Κι ο μπαμπάς σου έχει τέτοιο".

_Μαρία - Ελένη Φραγκιαδάκη

320 :

Κυριακή πρωί μια γυναίκα περπατά στην αρχαία αγορά. Σταματά κάθε τόσο και αφουγκράζεται τις πέτρες. Γυρεύει σημάδια της ροής του χρόνου.

_Φαίη Φραγκισκάτου

321 :

Η μάνα μόνη στα στερνά, στέλνει κάλεσμα κι ευχή στους έξη γιους που ανέστησε. Πολυάσχολοι κι απόντες. Βαριά κι ασήκωτη η γριά μάνα!

Ιωάννα Φωτιάδου

322 :

"Θεέ μου είμαι έγκυος" είπε στον εραστή της. "Πως θα το πω στον άντρα μου;". "Μ' ένα κουτί γλυκά αγαπημένη μου. Εγώ είμαι εκ γενετής στείρος!"

Γεωργία Φώτου

323 :

Ερωτεύθηκε της φυλακής ένα κάγκελο. Κάθε μέρα το χάιδευε πάνω κάτω. Τη νύχτα ονειρευόταν πως τό' χε μέσα της. Τα δάχτυλά της τα είχε βαρεθεί.

Κατερίνα Γ. Χανδρινού

324 :

Έψαχνε για το Νόημα σε όλη του τη ζωή. Τελικά το μόνο που κατάφερε ήταν να βρει έναν ψύλλο. Ήταν μέσα σε άχυρα. Τους έθαψαν μαζί.

Μιχάλης Χαραλαμπάκης

325 :

Θα έρθουν να σου πουν για το καρπούζι. Πως ξύναμε τον εσωτερικό φλοιό· πιρούνια. Μαύρα κουκούτσια κολύμπησαν· πνίγονται; Θα είναι καλοκαίρι.

_Δέσποινα Χαραλαμπίδη

326 :

Σκιές απαιτούν θυσία.... Αίμα του Προμηθέα....

_Χάρισα

327 :

Πριν κλείσουν ερμητικά οι πόρτες του συρμού // Αόρατες λέξεις, για το χαμόγελο, τα μάτια, τα χέρια, για το τώρα, το χθες, το πάντα και ποτέ.

_Νάνσυ Χαριτωνίδου

328 :

Χιλιάδες κορμιά με κοιτούν, με προσπερνούν. Κάποια με λυπούνται. Κι εγώ μένω ακόμα εδώ. Αφού δεν μπορώ να αρπάξω τη ζωή, μένω να την παρατηρώ...

_Κωνσταντίνα Χαρλαβάνη

329 :

Κάνοντας κύκλους γύρω από λάθη, έμαθα όλα τα σημεία σου μα τ' όνομα σου ακόμα το ψάχνω _μην ενοχλείσαι.

_Δανάη Χατζή

330 :

Έχοντας διασχίσει 9000 χιλιόμετρα με τρένο για να φτάσω στην πατρίδα μου, ζω σε μία χώρα που με αναγκάζει να γυρίσω πίσω.

_Γεώργιος Χατζηδάκης

331 :

Κρυφά στις 10 κάθε βδομάδα 6 χρόνια μέρος γνωστό. Ίδια στάση μυρωδιά ήχοι. Σε 15' game over. 4b10? Πήγα. Έλειπε. Γιος; Τροχαιό. Πως; 4given!

_Φωτεινή Κ. Χατζηευστρατίου

332 :

Του άρεσαν οι άντρες. Η μάνα δεν του μιλούσε μα στις γιορτές έστελνε γραβάτες. Μετά την κηδεία παραιτήθηκε. Τώρα πουλάει βιβλία σε παζάρια.

_Αννίτα Χατζίκου

333 :

Λιτότητα. Κάθε φορά με άλλες λέξεις. Γυναίκα, μη με περιμένεις. Θα αργήσω. Έχουμε πόλεμο. Για τα παιδιά ψωμί θέλω. Σήμερα ας κοιμηθούν έτσι.

_Δήμος Χλωπτσιούδης

334 :

Το κλάμα των παιδιών κράτησε σφικτά και κείνο το σκληρό δίσκο που αντέγραψε ότι πρόλαβε από τη ζωή τους. Όλα τα αλλά και τα άλλα... άχρηστα.

_Μανόλης Χουρσανίδης

335 :

Ευρώ - Δραχμή αέρας τοξικός στα πνευμόνια της ψυχής μου. Κάθε εισπνοή και ένα βήμα μακριά από εσένα. Ιθάκη μου μόνο να σε ονειρευτώ μπορώ.

_Βασίλειος Χριστινάκης

336 :

Βγαίνει απ' το νεκροτομείο. Χέρια τρεμάμενα. Βγάζει τα γάντια. Βλέμμα αδειανό. Τον κοιτούν με απορία. «Ήταν παρθένα», ψελλίζει με συντριβή.

_Ελένη Χριστοφοράτου

337 :

Ρώτησαν κάποτε τον κύριο Ιωσήφ ποια είναι η πιο χρήσιμη, περιεκτική και σαφής συμβουλή που θα μπορούσε να δώσει. Κι εκείνος απάντησε «Μη».

_Χρήστος Χρυσόπουλος

338 :

Θέλεις μια ιστορία με αρχή, μέση και τέλος; Όχι, η αρχή πάντα ίδια. Κι η μέση - δεν περισσεύει χρόνος για τη μέση. Μόνο το τέλος... Τέλος.

_Νίκος Χρυσός

339 :

Άντε γαμήσου έλεγαν αντί σ' αγαπώ. Αυτό είπαν και στον χωρισμό. Ελεύθερος αυτός, Υπομονή αυτή. Δεν άντεξαν. Είχαν Διαφορετική Ιστορία να Πουν.

_Λευκή Χρυσοχοΐδου

340 :

Οι φτωχοί, έχουν τις τσέπες της ψυχής γεμάτες. Βάλε τα χέρια σου στις τσέπες μου. Όσο κι αν ψάξεις, θα βρεις μόνο την Αγάπη μου για σένα.

_Φωτεινή Δημ. Ψαθά

341 :

Ήρθα χωρίς να το θέλω. Στο κορμί μου πολλοί έζησαν έρωτα. Με πόνεσαν, μ' αρρώστησαν. Και μετά, η φωτογραφία μου στο δελτίο. Δε μίλησε κανείς.

_Μαρία Ψαρά

342 :

Το χέρι της έτρεμε. Σήκωσε το κεφάλι. Πυροβόλησε. Η τοιχλόφουσα της μικρής έσκασε στη μύτη της. Της έδωσε το αρκουδάκι που κέρδισε κι έφυγαν.

_Alex Bling

343 :

Τίτλος εφημερίδας: ΘΑΙΜΑΤΑ ΠΟΛΗΣ. Πρωτοσέλιδο: “Ο κόσμος δεν άλλαξε γνώμη: Μας πρόλαβαν τα γεγονότα”. Ο ΚΟΣΜΟΣ ΝΤΡΑΠΗΚΕ ΚΑΙ ΒΑΦΤΗΚΕ ΚΟΚΚΙΝΟΣ.

_anadysi

344 :

Κοιτάχτηκαν με την ανείπωτη λαχτάρα της νιότης. Αυτή του αφιέρωσε τη μαγεία των αριθμών κι αυτός τα δομικά μυστικά της γεωμετρίας. Κι έφυγαν

_Anthitekt

345 :

Και καθώς δεν σταματούσε να μου μιλάει για το τρίτο του πόδι, δεν κρατήθηκα λεπτό παραπάνω και του 'πα: «Μα εκεί δεν πατάει γυναίκα!»

_Aspi Martini

346 :

Αυτός + Αυτή = Αυτή + Αυτός = Cosmos + Chaos = Big Bang Love.

_Big_Bang

347 :

Το φεγγάρι είπε καλημέρα και χάθηκε, ο ήλιος είπε καληνύχτα και χάθηκε.. Εσύ δεν είπες τίποτα και χάθηκες.. τι αγένεια αυτά τα αστέρια..!

_Blontak

348 :

Ξαφνικά ένιωσα ότι είσαι δίπλα μου γνωρίζοντας την απουσία σου, σε επανέφερε η μνήμη μου χωρίς να το θέλω. Η τέχνη ερωτεύεται τον έρωτα, εσύ;

_Delalis

349 :

Αιφνίδια εμφανίστηκες ξεσηκώνοντας σύννεφα μνήμης. Στον ολόσωμο καθρέφτη αγκαλιασμένοι. Αυτό συγκράτησα· την αντανάκλαση μιας αντανάκλασης.

_Digital Orpheus

350 :

14 Φλεβάρη: και ποτέ δεν άνοιξες την πόρτα μπροστά σου, μόνο την πόρτα πίσω σου επέμενες να ανοιγοκλείνεις από ασφάλεια...

_elina444unopened

351 :

Οργισμένη, γράφει με σπρέι στον τοίχο "Μη με φυλακίζετε, σας απειλώ, θα ονειρεύομαι τόσο πολύ την ελευθερία μου που θα σπάσουν τα σίδερα".

_Freedom

352 :

Αρρώστησα απ' τα γέλια μαζί της χθες, ας μην κάτσω όλη νύχτα να το σκέφτομαι με τα τετράγωνα πόδια μου μέσα στο κρεβάτι, όνειρο θα το πουν.

_FreeRider

353 :

Κοίταξε από το παράθυρο, είδε το αγκαλιασμένο ζευγάρι και έφυγε χωρίς να πει σε κανέναν ότι γύρισε από τον πόλεμο.

_Gia

354 :

92ος διαγωνισμός λογοτεχνίας σε 140 χαρακτήρες. Βραβείο καλύτερου ελληνικού διηγήματος: -Ψτ, φλρκο, νμζο πηρμε λθς δρμιο.

_Holden Bloom

355 :

Στάθηκε στην πόρτα κι έριξε μια τελευταία ματιά. Θλίψη. Μου 'πες φοβήθηκα τη φλόγα των ματιών σου. Αφιλότιμη, πόσο λάθος με μέτρησες!

_Invictus

356 :

Τα χρωματιστά τραγούδια ψιθυρίζω για να μη με ακούσουν οι άλλοι και νομίζουν πως έχω ζωή. Σπάνιο είδος η ζωή. Τραγούδι ανείπωτο. Άχρωμο...

_island

357 :

Ανέβηκε στην ταράτσα να πηδήξει. Απ' το μπαλκόνι του φώναζε ο πατέρας να κατέβει. Ήταν αργά. Ένα προφυλακτικό βρέθηκε το πρωί στον ακάλυπτο.

_Katigo ρ

358 :

Ο Κ και η Χ έκαναν sex όταν ένα πουλί χτύπησε θανάσιμα στην τζαμαρία. Τότε η Χ ζήτησε από τον Κ να της πει ένα ψέμα για να συνεχίσει να ζει.

constantinos k

359 :

Σου είχα πει ότι δεν θα έγραφα ποτέ για σένα. Άλλαξα τα ονόματα και τα γεγονότα. Άλλαξα ακόμη και το δικό μου όνομα για να σου γράψω.

_M.P.Calogirou

360 :

Έστριψε στο πρώτο στενό, ακριβώς όπως του είχαν πει και ο κόσμος ξαφνικά εξαφανίστηκε από μπροστά του. Αυτό ήταν το τέλος. Ή μήπως η αρχή;

_Mileva

361 :

Το φωτιστικό, διάφορα αντικείμενα, τα έπιπλα, οι τοίχοι, η οροφή... Ποιοι και γιατί χειροκροτούν;

_Nahida

362 :

Βαριά μάτια αϋπνίας κοιτάζαν το βίαιο φως και τα βλέφαρα ενστικτωδώς έκλειναν για λίγο. Άλλη μια μέρα θα ξεκινούσε με αντιδράσεις νωχέλειας.

_Odysseus Nemo

363 :

Άνοιξη, συνάντηση, αγάπη. Φθορά, υποψία, αγκάθια. Ζήλια, τραγωδία, χώρισμα. Δάκρυα, καημός, απελπισία! Αυτοκτονία; Ναι αμέσως. Ή αύριο. Ίσως.

_Oulipia

364 :

Εκείνο το βράδυ στην Κούβα, στο κρατητήριο. Εσύ, ζητάς το τηλεφώνημα σου και λες στο Dvdάδικο ότι θα αργήσουμε να επιστρέψουμε την ταινία.

_Paola Heliana Calogirou

365 :

Αυτό το κρεβάτι ο παράδεισος μας, ένα κορμί, κορμί απαλό και βλέμμα καθαρό. Όταν σου λέω καλημέρα, λέω μαζί ευχαριστώ και σ' αγαπώ.

_paperplainballoon

366 :

Κανείς δεν θορυβήθηκε από την πτώση του. Σίγουροι όλοι πως επρόκειτο για πέταγμα θριάμβου, ζήλεψαν κι ανύποπτοι συνέχισαν την αναρρίχηση.

_Riski

367 :

Μισογεμάτο ή μισοάδειο; απόρησε κοιτώντας με τα πράσινα μάτια της που με έκαιγαν κάτω από τα πυρόξανθα μαλλιά της. Απλά πιες. Είναι δροσερό.

_John Saras

368 :

Μικρή με λέγαν Τσε. Όταν ήρθε το ΔΝΤ είχα δύο μικρά παιδιά και ο Τσε πουθενά. Κάθε μέρα φοβάμαι περισσότερο.

_strintzo™

369 :

Τι έχεις,, τον ρώτησε. "Αυτός ο κόσμος δεν είναι για μένα", απάντησε. "Πες μου ότι θα πάνε όλα καλά". "Λυπάμαι. Δε σου είπα ποτέ ψέματα".

_The_Stranger

370 :

Φέισμπουκ = νυφοπάζαρο; Τουίτερ = φλυαρία; Μείλ = ραβασάκι; Διαδίκτυο = εκτόνωση; Ομολογώ ότι κάνω "διπλή" ζωή!!

_Theo. Printzis

371 :

Με την Ευούλα τη Mendez είχαμε γνωριστεί πριν δύο καλοκαίρια στα Φαλάσαρνα. Με ήθελε σαν τρελή. Όταν το έμαθα, θυμάμαι είχα πει: "WhatEva..."

_@vmanias

ISBN 978-960-99990-4-5

9 789609 999045 >